

Dumitru Sava

vis/colind...

Editura Singur
Târgoviște - 2016

dumitru sava

vis/colind...

Editura Singur
Târgoviște - 2016

Cuvânt de pocăință...

E toamnă, doamne. Toamna vieții! Și eu încă nu mi-am consumat furia existențială. Oare mi-ai dat prea multă? Sau n-am fost destul de vrednic să o folosesc până la epuizare, n-am ostenit destul săpându-mă cât mai adânc, până către filonul tainei... Doar m-am arat superficial, prea deasupra pentru ca înțelepciunea - mirabila sămânță să rodească. Am vrut să las o brazdă-n urma mea, și-cum deșertăciunea o astupă. Pe calea asta a pustiirii, încerc să adun bucățele de steril, știi Tu ca cine, să-mi ridic măcar un templu. Tare mă tem, însă, că abia mi-or ajunge de o cruce pe care, mic, mic, să încapă-un epitaf.

Ce să fac, doamne, cu această furie care mă viscolește? O mai slobod, din când în când, să nu mă ducă la nebunie. M-aș retrage într-o mânăstire să prefac antroposul din mine în teism. Sunt, însă, prea cotropit de păcate pentru ca ușa să mi se mai deschidă! Nevolnicul de mine, uitând de sacralitate am îndrăznit să mă joc cu Cuvântul. Cuvântul care ești Tu! M-am jucat cu Tine, doamne, precum cu un egal! Și în jocul ăsta cu creația chiar am început să cred că sunt și eu demiurg. Pe Tine, perfecțiunea, Te-am turnat, păcătos, în schiloadele-mi poeme. Apoi, retras în solitudine, pygmalionul din mine s-a îndrăgostit de ele. Prin ochi de îndrăgostit le sorbeam unduirea - mi se păreau minuni. Și eu, făcătorul de minuni, am început să cred că aș putea să fiu chiar Tu! Am păcătuțit grav, jucându-mă cu sacrele cuvinte ca cu niște femei ușoare. Și acum când văd ce s-a ales de ele... Mă privesc în oglinda neputinței și mă cutremur. Mi-e silă de această, orgolioasă, creatură bicefală!

De ce mi-oi fi dăruit două capete? Pentru că numai Tu ești Mintea creatoare! Creierul meu nu e decât un biet organ de simț prin care mintea se des/tăinie. Ca lumina-Ți prin ochii mei, ca armonia-Ți prin urechi... Oricât mă frământ, se pare că nu am destui neuroni spre a-Ți dezlega (elibera) Taina, ostatică sub cenzura transcendentală precum misterul feminin sub centura de

castitate. Cu celălalt cap, furia ce mă bântuie, în iraționalitatea ei, ca o voință oarbă căreia noi muritorii îi spunem iubire, a rupt, cu voia ori fără de voia Ta, centura. Și atunci eternul a pogorât cuvintele-n femei. Prin ele, deslușindu-le aiurea tâlcul, mă zugrăvesc, incestuos, stafie întru efemeritate.

Le-am înflorit, doamne, și m-am cățarat pe aripile lor de ninfe până în paradis. Dar acum le resimt, dureros, în mine ofilirea. La ceas de pocăință, pios, mărturisesc că m-au atras irezistibil trei femei. Mereu mi-am dorit să o îmbrățișez pe Sofia. Spiritul cu chip de femeie! Știu că am fost nesăbuit – abia geniile de-i ating picioarele. Zeiță în împărăția noesisului, ea este ideea pură. Pe care și astăzi o mai iubesc platonice. Om de rând, m-a fermecat surâsul războinic al Atenei. Din care m-am întrupat soldat. Dar cea care m-a sedus, angelică făptură, făcând din mine sclav al fidelității a fost Ideea mea Bălae! Acum, o umbră în care eu, venusianul, mi-am îngropat lumina. Și-n loc să fiu luciferian abia pâlpâi ca un opaiț. Biet lămpaș, în zadar răscolesc abisurile neștiutului! Prin ea am încercat să dau o definiție iubirii. Una care, însă, nu fu pe placul lui Eros... De vreme ce, nemilos, o rechemă, așa de timpuriu, la el!

E toamna vieții, doamne. Mă vroiam copacul cel falnic, multiseclar, – gorun ori mandarin -, dar am rămas numai ramul prea nedrept părăsit de frunză. Ram gol, sub viscolul singurătății, mă-nvălui în cuvinte să nu mă prindă uscăciunea.

Îmi zic fiu al Tău, dar nu sunt decât un vis al Minții ce se caută pe sine. Sărman colindător, mă opresc din loc în loc și bat la porțile Timpului cu un mănunchi de vorbe, cerșind încă o zi. Un vis sunt, doamne și am durata unui vis! Ce s-o alege de mine de n-o să mă-împlinesc? Am revelația că plinătatea mea e umplerea cu Tine. Viscolesc să Te nămețesc în mine! **Vis**, ce sunt, **colind** printre păcatele-cuvinte să-mi aflu înțelesul, ca un donjuan printre femei, în căutarea celei potrivite să-l nemurească. Nimeni altul nu poate să mă interpreteze! Cam la fel ca împăratul limbii mele, și eu sisif – consolatorul de cuvinte, știu că nu voi găsi Ideea ce exprimă adevărul. Mă iartă, deci!

partea întâia
genomie

viața mea

surgerea luminii ca o fecală
prin anusul cerului sub formă de stea
spre a preface bezna-n amăgitoare zi

scrâșnetul pietrei în noaptea învierii
arămire a verdelui în mugur
odihna zborului în aripă de flutur

topirea speranței în nostalgia frunzei
ca o plutire căzătoare spre seva copacului
geneză a unei alte trădări în ram

licărul iubirii între două goluri
orgasmul secunde care tocmai a trecut
lacrima de pe obrazul eternității

implozia misterului și revărsarea tainei
peste pământ ca un gălbenuș
din care înfometată moartea-și prepară omleta

scara pe care ființa se coboară-n neființă
mireasma florii ce se preface în duhoare
chipul sub care păcatul umblă prin lume

plinirea neantului cu magma adâncului
prin incestuoasa unire a lui alfa cu omega
sub sărutarea ding/dang-ului din clopot

și adormirea visului la umbra crucii

tâlcul nașterii

ne'ntelesul înota prin oceanul de neștiuturi
și tâlcuri ascunse din umbră-l pândeau pofticios
le era cu strășnicie interzis să muște mărul
dacă nu li s-ar fi spus habar nu aveau că există
de aia e sigur azi că mai întâi a fost cuvântul
târziu abia după aceea din coasta lui ispita
și cuvântul ăsta care ispitea era păcatul
taina ademenită de el înmuguri iubirea care
voluptoasă prinse în mrejele ei ne'ntelesul
și erotic începu să-l dezbrace de sensuri
uimite pe măsură ce li se dezvăluia logosul
ca un bărbat viril și păcătos atâta de dorit
acestea începură să își arate și ele logica
nu se cunoaște în care anume moment
înfrigurate cele două nudități se-împerechează
și din marea lor dragoste m-am descifrat și eu
cel mai banal dintre tâlcurile facerii
iar rostirea asta a nașterii mele e estetica

genomie (1) - *îngerire*

nu cu tata
ci tu cu mine mamă
formăm împreună androginul
mai știi când ai mirosit floarea aia
aveai inima grea de iubire
și eu aromă de viață
te așteptam
m-ai respirat și dintr-o dată
ai început să zbori
aveai lumea la picioare
când tata te săruta
mă culegea de pe buze
și toată greutatea aia a ta
prin el îți cobora în pântec
ca un lăptișor de matcă
iar din zborul acela
îmi creșteau mie aripi

genomie (2) - natalul

cuvintele clocoteau în smoala neștiutului
misterioasă supă primordială
o spermă în care se bălăceau iadul și raiul
prin haosul eretic erotic căutându-și sensul
inconștientă ce-și respira feromonii
cu setea bețivului din pocalul singurătății
cine-o vedea descoperea imediat că e femeie
abia evadată din m(a)eno/pauză
care pe ritm de inimă albastră
în taină își năștea din sine conștientul
de existență și potența sa
cât infinitul și eternitatea adunate la un loc
unde barza cea chioară m-a scăpat din cioc

estetica morții

tu trebuie să știi olarule
din care lut și pentru ce anume
ai frământat această oală
la care foc ai ars-o
cu ce ai smălțuit-o
dar mai ales ce-ai vrut să-aduni în ea

nu știu de-ai rătăcit-o printre vise
în cimitirul cu rebuturi
dacă-ai vândut-o ori poate ai dăruit-o
să fie anforă de vinuri fine
în ea să se păstreze mirodenii
ori operă de artă să rădă-n ea frumosul
și fericirea să cânte poemele iubirii
eu venetic pe-aici când am găsit-o
zăcea uitată în răspântie
de parcă mă-aștepta să-i dăruiesc un rost
acum cojită roasă și ciobită
încă se mai visează obiect de cult
din care se prelinge mila
și unde strălucește zeiasca-nțelepciune
cu smirna ei să se tămâie păcătoșii
ulcior cu apă cristalină rece
din care să se-adape tradiții însetații
sărmana are ea vreo vină
că fiecare a aruncat în ea
cu indiferență cu ură ori cu silă
cam ce i-a prisosit ori fără de folos
așa s-au adunat cu timpul
ca-ntr-o pubelă părăsită
în loc de rodul lumii spurcăciuni gunoaie
iluzii prăfuite și ciobur'le speranței

atâta nedreptate și răul și urâtul
deșeurile neputinței și deșertăciunii

pe toate toate vrei să le ascunzi aici
și stivuiești deasupra ei mormântul
chiar nu-nțelegi tu mare meșter creator
când o s-o-ngropi iar otrăvești pământul
cum ai făcut cu celelalte oale și ulcele
zadarnic o s-o speli în lacrimă de clopot
și o s-o-afumi cu-aromă de tămâie
cădelnițată fals în răgușeli popești

“ceva dreptate da da ai tu călătorule
din ele răsări-vor spini cucută buruieni
însă cum sacrul e mântuitor printre păcate
în primăvară duhoarea lor sfințește iasomia”

evAdam

în logosul iubirii sunt începutul
prima literă A alfabetului creației
eu i-am unit pe evA cu Adam
și împreună născurăm trinitatea
să se răzbune geneza m-a substantivat
și-ajuns-am pe pământ de mama lepădat
de aia biblia îmi spune eva-dat
chiar muritor sunt inimă de evA și Adam
zburdalnică sacralizez păcatul
tot buchisind trecutul meu în stele
și-aflând cât sunt de imperfect
mă rătăcesc neștiutorii-n verb
și-mi spun în stânga și în dreapta om
nimic mai fals... sunt evadam

o p...

yin yang este o p...
ding dang este o p...
yin yang ding dang
pe muzica celestă
dansată de iubirea lor
născură într-o zi pe om

de-atunci o p... feminină
tânjește lacomă vergină
nu știm cât de acidă
după o p... masculină
semeață rapidă și virilă
de obicei un pic timidă

principiu absolut universal
dor neștiut de-împreunare
o p... e mitul androgin
octavă-ntr-un refren carnal
iubirea-i doar manipulare
amețitoare beție fără vin

circul

planează barza –
răsare un trandafir
în curtea tatei

tăcută ursitoarea
strânge ața pe mosor
începe circul –
arlechini și lăutari
valsează timpul

cu ei în horă
înghițitor de săbii –
potrivesc pașii
alămurile răsună
mulțimea e în delir

veniți veniți cu toții
la marea jonglerie –
cu acrobatul
ce face pe dresorul
știe că va fi mâncat

nedumirit trapezul -
spectacolul e în toi
cortina cade

călătorie

călcăm fudul
cu mușcătura în gât
pe proprii-mi solzi de șarpe
ca un elefant pe diamante
nici nu am băgat de seamă
când a început marea năpârlire...
secundele
ploaie de meteoriți
din norul iubirii eterne
îmi topesc coaja ce se prelinge
ochi de fecioară în lacrimi de lut
peste păcat
răcorindu-mi neantul
pe care sufletul meu
aromă de măr
se întoarce acasă

căutare...

am venit pe lumea asta
special să mă-ntâlnesc
să văd cum arăt cum îmi şade
în haina pământească
şi să aflu de am găsit răspunsuri
la întrebările atâtor vieţi anterioare

printre cele şapte miliarde
umblu bezmetic dar nu dau de mine
i-am întrebat pe unul pe altul
dacă ştiu ceva
cei mai mulţi nu-nţelegeau
foarte puţini mimau răspunsuri evazive
unii au zis să mă caut
în prea multele lucruri ce le am de făcut
alţii că m-ar fi văzut din lipsă de stil
plângând în trădările neştiutelor iubiri
ori că îndemnat de un nebun
răscoleam de-a buşilea orizontul mioritic
să-mi aflu matricea promisă
ca să aibă după ce mă recunoaşte moartea
conform unor zvonuri ba dam târcoale gorunului
în trunchiul său să-mi crească şi mie
de n-o putea un rug măcar o cruce
ba îmi târam prin şcoala vieţii şira spinării
ruptă de povara mântuirii
un chior se lăuda că m-a recunoscut cum
în bordelul deşertăciunii de faţă cu toată lumea
violam ca un nebun existenţa şi beat criţă
mă opinteam dar nu puteam să-i penetrez sensul
multe nimicuri am mai aflat despre mine...

ca o gravidă abandonată
într-o gară cu șinele smulse
doar ea singurătatea privea în gol
tremura sub hainele-i zdrențuite
de viscolul cu care-o îmbrățișam
chircită la un colț de timp și nu spunea nimic
dacă cumva o să mă găsesc ea ce s-o face
tocmai acum când se anunță iarnă grea

ar(t)s poetica...

o fugă de pe cruce

alerga să mă prindă
ca un ecou dorul de mine
și eu tăcere
în piatra filosofală
unde mă visam piramidă
căci nu puteam să fiu cristal
mă încurcam în idei
hățișuri virgine de curpeni
încercam să-mi amintesc
cifrul secret al vieții mele
firul de iarba fiarei se veștejise
încuiate-mi rămâneau porțile logosului
desculț mă înțepam în gânduri
niște cioburi de întuneric
și ele evadate din celule
am înghițit din disperare
poate accidental nu mai știu bine
un pumn de fotoni bio
că de neștiință ori de greață
se vomitară vorbele
instantaneu în adeneu
bete sărmănele de sângele meu...

și-am început să scriu

emancipare

în dimineața asta-s tare obosit
toată noaptea am făcut curat în templu -
o dărăpănătură cu pereții coșcoviți -
s-au adunat vreo șase tomberoane
speranțe îngropate sub storiștea de vise
eșecuri pompoase în haine de gală
minciuni demodate rostite imperativ
truncheate citate dintr-o biblie falsă
prejudecăți cu ifose de paradigmă
înjurături estetice de la un scriitor de prozodii
adevăruri șoptite galeș la urechi surde
jurăminte uitate-ntr-un talcioc de mahala
muguri uscați niște aripi de fluturi
prezervative folosite schelete de avortoni
și niște sticle goale-n care-a fost venin...

dar mă simt oarecum răsplătit
în sfârșit soarele verde verde a mijit
mai am de lucru până l-oi răsări albastru
he he după aia... abia după aceea
îndrăgostit voi încăleca egreta
și voi porni spre tine violeta

urcuș

off... stelele astea
licurici privindu-mă curios
printr-un cer ciuruit
ca niște taine ascunse
în umbra din podul palmei

rostul meu – să citesc în ele
mușcând cât mai adânc din măr
spre a înțelege biblia
nu forma scrisă apoi tradusă
și retradusă și retradusă...
ci codul ei secret ascuns în mine -
evadare din sinistrul destin

până acum încă n-am reușit
o să plec o vreme în vacanță
departe departe dincolo de zare
dar voi reveni la școală
iar... și iar... și iar...
voi urca ram după ram după ram
până în sfârșit mă voi găsi
cuibărind în pomul vieții

spermatozoid

cu un fir de iarba fiarelor
am descuiat lacătul ruginit
de la poarta destinului
unde eram condamnat la veşnicie
m-am luat de mână şi am fugit
păcătos să gust mierea efemerităţii
o vreme m-am ascuns într-un ou
prin care smucit de felul meu
m-am scufundat în amniotic
unde speriată află de mine mama
într-un târziu să scap de gura ei
travestit sub un costum de lut
am trecut dincoace de zare
şi m-am pitit ca un hoţ în mine
abia când a venit ursitoarea
cea bună să-mi ureze de bine
cu vorbe special trimise de zeu
vrând să mă-arat mi-am dat seama
că nu mai ştiu care sunt eu

to be

lui vadin

doamne
numai tu știi ce faci
când ne faci

cu o mână ne dai
și noi habar n-avem
cât suntem dăruți
atotputernici geniali talentați
crezându-ne
ne fudulim în oglinda vieții
și facem numai prostii
că deranjem cu noi
și cerul și pământul
joc de bufoni
de care din umbră
stăpânul își râde în hohot

cu o mână ne iei
ce ni-e mai drag
pofta agoniseala strălucirea
puterea și mintea iubirea
că biete rămașițe ne e și frică
și rușine de oglinda
în care-odinioară ne-admiram
ori chiar ne e rușine să mai trăim
într-un final ne ștergi
până și numele de pe cruce

doamne
când ne iei unde ne duci
când ne dai... cui ne dai

destin

nepământeau
în pământ
împământenit
venit să pământenesc
printre pământenii
pământesc
pământul
despământenindu-mă
spre nepământenire...

egoism

privind în toate părțile să nu fiu văzut
numai eu am intrat pe poarta mea
unde mă așteptam templu singuratic
ascuns în oglinda timpului
și când am simțit cât mi-e de bine
un paradis de unde n-aș mai vrea să plec
jur împrejur am semănat gazon de vise
ca un șanț de autoapărare
dincoace de care să pot păcătui în voie
apoi am încuiat-o și-am înghițit cheia
blestemată fie însă clipa aceea
cumplită indigestie mi-a ucis fericirea
constipat și neputând să vărs
fiecare zi îmi preface raiul în iad
ostatic lăcomiei cer ajutor
în zadar căci eliberarea e în mine

spre steaua mea

prin întuneric
căutându-mă-n Cuvânt
am spart clepsidra din greșeală
și s-a scurs un munte de litere
pe care agățat de logos
zadarnic încerc să-l urc

am început să iau la întâmplare
și să fac din ele o scară
pe care din cuvânt în cuvânt
sfios cobor către mine

nous

tată retrage-ți spermatozoidul acesta
rătăcit în groapa de gunoi a lumii
și cumpără cât poți de iute un măgar
mamă nu mai îngenunchea la icoane
spânzură-te mai bine de colul uterin
numai așa ai să ajungi din nou fecioară
să se pogoare asupra ta prea sfântul duh
aud că omenirea vrea un nou messia
prin care să își stingă setea crimei
vă rog nu mă-ntrebați de unde știu
la un pahar unde bordelu-și îneca amarul
beat criță scăpatu-sa arhanghelul gavril

genomie (3) – *nemurire*

există o primăvară
la vreme de răscruce
când numele-mi
ca o sămânță coaptă cade
în pământ de pe cruce
și prinde rădăcini
prin ele îndrăgostită de soare
seva neamului meu
înfrunzește
și vine o fecioară
flămândă de iubire
ce se hrănește -n vis
cu umbra mea
ademenire a vicleanului
ca o întoarcere în paradis
spre a mă naște altă cruce

morfologia iubirii

numai tu dai sens existenței mele
altfel nu sunt decât pustiul
ce-n taina nopții fir cu fir
mă adun și mă zidesc
de dragul tău misterios castel
pentru o veșnică poveste de dragoste
pe care mâine dimineată
în amintirea mea
cu lumina lumânării o vei scrie
spre a ști cum să mă reconstruiesc
când tu vei adormi să mă visezi

aprinde...

rătăcitor prin neștiut
îmi pavez calea cu ferestre
prin care dorul ca un hoț
mă poartă în brațe
pășind nesigur către tine

aprinde iubito focul ochilor tăi
fermecate lampioane
și incendiază-mi interioarele
să mă vezi roșu trandafir
miresmând la sânu-ți însetat

pruncul pe care-n visul tău
zâmbind tocmai îl alăptezi
sunt eu

infertilitate

mă caut în tine
ca într-o catedrală
cu dumnezeu pictat în cupolă
sfinți în pereți
și iubire-n vitralii
aș vrea să mă-aprind lumânare
trecutulu-ți aventuros
pipăi altarul spre inima ta
nu e un licăr de lumină
mai bine că nu mă zăresc
nafragiat printre sloiuri
ca-n cioburile unei oglinzi
mă izbesc de tot felul de inși
dubios de-ncornorați
de-aș fi avut măcar tămâie
credeam că-n noaptea aia de extaz
ca o exorcizare
patima ta i-a alungat pe toți
speram să fiu singur
și să mă rog să-mi crească aripi
în culoarea lichidului amniotic
să cred că tu chiar existi...

te privesc în icoana fecioarei
dar nu aduci deloc cu tine
n-are rost să mă închin
oricum n-o să mă naști

acasă

cât trăim inimi zburdalnice
miei liberi cu colții de lup
din pânda speranței
contaminați de mitul androgin
ne-adulmecăm jumătatea
să ne-ntregim în ospățul iubirii
și să ne stingem arșița de sine
sorbind cu sete din focul celuiilalt

amăgitoare ne e regăsirea
căci boțul de lumină
cu grijă-ascuns sub scutec
în care și tu și eu
cu lăcomie ne privim
nu-i altceva decât ochiul
unde lacrimează încă neștiut
același dor de absolut

pentru noi oamenii iubirea
adevărată drog osândă
nu e doar stază mistică
vibrație în haosul divin
e dincolo de ea carnală
miroase-a șarpe și a măr
un fel de metastază
a contopirii sinelui cu sine
coastă lângă coastă
în lutul din care-am fost creați
acasa de unde doar o clipă
plecarăm spre a ne trăi
prin moarte orgasmul sublim

credință

mă țin
cu amândouă mâinile
încleștate de cer
iar trupul
drapel cu viitorul decupat
îmi flutură
ciuruit de rafalele timpului
victoria

învins pământul
meteorit fumegând
se dezgheacă
de pe mine scrum
și lasă îngerul să zboare...

vis/colind...

vis colind prin viața mea
ca-împiedicatul prin taină
cătușă-i cenzura Ta
existența-mi n-are noimă

în sublima-Ți armonie
chip al sacrelor dureri
sunt o falsă simfonie
strigăt mut dintre tăceri

bat la porți de ne'nțelesuri
cu-n mănunchi de vorbe-avide
vieții mele să-i dau sensuri
însă nimeni nu-mi deschide

foc înlănțuit pe rug
ispășire făr' de vină
încerc disperat să fug
din cenușă în lumină

silui purele cuvinte
sperând să îmi aflu datul
tulbur ordinile sfinte
sigur eu sunt necuratul

primește-mi doamne colindul
și miluiește pro/scrișul
fii Tu mintea și eu gândul
fă să se-mplinească visul

ață

frunză rece izmă creață
să fie și tătăneață
galben roșu și albeață
țață dragă lele țață
semeață și săltăreață
m-ai păcălit ca o hoiață
cum să mai scap de mătreiață
cântec vechi și cioc de rață
iar borăsc și mi-este greață
und'-să mai aflu povață
muma lui de fir de ață
că se rupe lele țață
tare mai ești iubăreață
lătăneață călăreață
iar arăt ca o paiiață
rătăcită prin fâneață
ce n-aș da să am o soață
isteiață și certăreață
la cafea să-mi dea bineață
de atâta dor și ceață
când mă scol de dimineață
iau un țurture de gheață
și mă spăl cu el pe față
plec apoi grăbit la piață
cu-o sacoață de verdeață
muma lui de fir de ață
să îmi cumpăr altă viață

Doamne...

nu știu ce alte planuri mai ai cu mine
Tu m-ai făcut soldat și de-aia-Ți jur
că n-am să plec de-aici
oricâte molimi ori crize mi-ai trimite
și maci oricât de însetați de sânge
până nu voi fi sigur sigur sigur
că nu mai sunt morari la morile de vânt
că grâul a alungat de lângă el neghina
și ultimul quijote e-ncătușat la balamuc
chiar și nemuritor de-aș fi
de-aici de pe pământ nu de acolo din cer
unde tânjesc toți la dreapta-Ți judecată
vreau să îți raporteze solemn
că am îndeplinit întocmai și la timp
cum scris-au șefii în regulament
tot ce mi-ai scrijelit în palmă
cu voia ori fără de voia Ta
ba chiar și ceva mai mult
pe când habar n-aveam de-o să mă înrolez
negându-mi nuditatea superbă uniformă
ce scoate și-azi din minți pe câte-o evă
nu am puterea să-nviez morții
eroi necunoscuți în atâtea false revoluții
ori măcar să umplu golul din drapel
care în lume-mi alungă compatrioții
ce nu își mai găsiră loc în casa lor
mai am niște restanțe pe care bine nu le știu
fiindcă-ntre timp perfecta-Ți hartă
din cauza ori datorită nu spun cui
prea multelor păcate ale umanității
mai neumană decât cancerul și sida
nu mai corespunde astăzi cu terenul

pe care moșii mei fost-au unici băștinași
de unde Doamne să mai iau românul
cinstit și curajos să-mi spună verde-n față
că m-am rătăcit dar mai ales
chiar dacă cleata-i desfundată
să pună umărul și să repunem
istoria pe drept făgaș cu strâmba-i roată
spațio-temporalitatea asta nenorocită
pe care hoții o numesc destin
la care cu pioșenie se-nchină proștii
nu-i decât semnul acesta al meu din frunte
făcut de-o iapă năvălășă în călduri
ce m-a izbit cu capul de-o loitră
unii zic că ar fi cartea mea de identitate
valabilă ca și amprenta aicea pe pământ
de ce să ispășesc tocmai eu Doamne
osânda atâtor generații de nevinovați
mințiți cu mântuirea și eternitatea
uiți că atuncea când... cu raiul
odată cu femeia mi-ai dăruit și libertatea
să înțeleg că această diformă formă evadată
păcătos de cinstită bună și adevărată
nedrept uitată în armonia marelui mister
încerci să o rechemi prin mine la origini
și mă-amăgești spunându-mi că
sinteza-mi cu pământul e doar un compromis
că va veni Messia și m-o trezi din vis
în somnul rațiunii mă lasă Te rog Doamne
să odihnesc ca în iubirea mea de Tine
redă-mi însuflețirea mea de muritor
pentru o zi o oră un minut
cât să-nțeleagă toți acei care mă plâng
dar mai ales ei ei cititorii
că-mi sunt finalul ultimei mele cărți

partea a doua
în căutarea Ideii

era imposibil...

vreodată am dansat în același destin...

tu fiica cuminte-a lui apollo
cu ochi blânzi de căprioară
zâmbind tainic a dulci amintiri
eu poate nepotul lui thanatos
nebun ce-mi trag săgeți în inimă
vânând-o pe morgana
chemați pe planeta asta albastră
să ospătăm în cuvânt
ne-am nimerit la aceeași masă
tu în rochie de gală
eu în zdrențuită salopetă
contrarii absolute
în poza de grup

era imposibil
ca fotografiile noastre
să nu se atragă

salvare

de când ai plecat arșița-i tot mai mare
nici sângele nu mai potolește setea lumii
soarele pâlpâie ca o lumânare
se noroiesc fântânile a secat și iubirea
să-mi tămăduiesc crăpăturile lutului
în fiecare zi mă afund în mocirlă
și ele mi se cască mai mari pe suflet
bietul de el a ajuns un canion
dar inima mi-e un munte de gheață
uite chiar acum atâră cu picioarele-n gol
pe marginea unei uriașe crevase
și hăul îmi face viclean cu ochiul
încă n-a venit vremea să plonjez în el
nu mă tem duc cu mine păcatele lumii
care într-o zi ca niște viermișori
mă vor preface-n nămol sac(p)ropelic

podul

cine mai știe de când
pachetul acesta de scrisori
frumos caligrafiat și cândva parfumat
ce încă mai duhnesc a cazarmă
frumos legat cu arnici
odihnește în ranița asta ruptă și veche...

înainte ca stelele noastre
să se-îmbăieze în aceeași soartă
pe malul meu iscusit grădinar
altoiam trandafirul și înfloream mușcate
să descifrezi anatomia iubirii
tu dincolo pe celălalt viscerai inimi
printre noi curgea depărtarea
adâncă viforoasă și rece
că până și scrisorile
abia abia reușau să o treacă
poate din teama că s-or pierde
ne-am scris atât de multe
eu cu roșu tu cu albastru
că am construit un pod între noi
din speranță și iubire
avea strălucirea de smarald a ochilor tăi
și mirosea a busuioc la fel ca iia
podul acela pe care ploua cu mir
în ziua aia când mi-ai dăruit mâna
geniști geniali cu visele noastre
nivelaserăm toate hăurile
ne plimbam fericiți ne sărutam
complice îi făceam cu ochiul cerșetorului
de nisip pentru clepsidra lui neagră

iar tu de fiecare dată îi dăruiai un zâmbet
cât un icușar aurind în podul palmei
fără să avem habar că numele lui era caron
pe pod ne-am sorbit inocența sub clar de lună
acolo cu amânarul inimilor
aprindeam diminețile jurându-ne credință
și tot acolo ți-am furat roșul din obraji
abia acum târziu îngerul mi-au povestit
că la capul lui mă așteptai nerăbdătoare tristă
de fiecare dată când plecam
patria avea mai mereu nevoie de mine
geloasă zâmbeai forțat printre lacrimi
să nu-mi înzăpezești și mai mult cărările
ariadnă neîntrecută magiciană
ți-arunca în urma mea lumina
și tainic mi te-nfășurai pe suflet ghem
fir fermecat ce mă aducea de fiecare dată acasă
cu toate viețile mele trecute
de pe tărâmul ispitelor și din întuneric

nu mă gândeam că va veni eclipsa
când soarele-și va lua înapoi lumina
că cerșetorul acela va sparge clepsidra
din care vijelios styxul s-a revărsat între noi
degeaba-mi fac iubirea luntre...
sărman hefaistos în lipsa ta pe nicovala inimii
îmi bat zilele bănuț de-argint
voi trece numai când îmi voi da ortul

atâta v-am iubit...

o inimă doar o inimă aveam de la zeu
era poate darul meu cel mai de preț
nefericitelor ce prin al vieții cabaret
care de care mai deocheate vă petreceți
vânzându-vă pe-un compliment
pentru un cent pe-un vis ori o țigară
risipitor v-am pus-o la picioare
printre chiștoace speranțe și coji de semințe
ca pe cea mai ieftină sticlă cu vin
din care la botul calului beau căruțașii
și voi însetate-ați golit-o până la fund
da-împărtașanie era în ea licoarea

suflet copil am fost mânat spre ăst pământ
poate să împlinesc înscrisul din palmă
și să slobod secretul lumii din cuvânt
dar voi mi-ați scos păcatu-n cale
și m-ați vrăjit ca dintr-o cupă fermecată
să sorb amarul mierii din al vostru lut
m-ați amăgit din sâni obraznici de fecioară
să mă înfrupt ca din celebrul măr adam odinioară
și să-mi atrag blestemul șarpelui de la-nceput
că mă târăsc orbit de-ai voștri ochi de foc
prin scrumul patimei în fiecare scormonind
fără nădejdea de-a mă-ntregi vreodată
căci jumătatea-i jucăria de-atâți amanți stricată

da v-am iubit cum verdele-și adoră clorofila
cum cerul noaptea se topește după stele
și v-am dorit mai rău ca dorul de măsele
pe fiecare jur mireasă singurății mele
v-am crezut cum cred în crezul din scriptură

că mi-am pictat cu chipul vostru viitorul
biserică mă vream pe voi icoane
și m-ați mințit că fiecare sunteți zâna bună
dar haită și acum m-adulmecați flămânde
lasciv măcar să mângâiați pe cap misterul

zadarnic mă cercetați în zodiac și stele
în sculul vieții se-ascunde a mea fire
vă pierdeți timpul eu sunt un mort în devenire
cât de curând v-aștept frumoaselor în cimitir
să ne-mbăiem romantic în fumul de tămâie
erotic să valsăm pe pâlpâiri de lumânări aprinse
și îmbibați cu mir să ne ciocnim obscen în oase
scandalagii notorii să ne-ntrecem tăcând în epitafe

trimite-mi...

nu-mi pasă de măr și de șarpe
de strâmbul e drept și urâtul frumos
de porțile cerului sunt fulgerate
de-s oamenii stele ori diamante
că acolo totu-i fericire și alb
și curge în valuri miere și lapte
că egal e săracul cu bogatul
iar viața-i iubire fără de moarte

nu cred că doar acolo e lumina
iar pe la noi și-n soare e noapte
că depărtarea înseamnă aproape
și-uitarea-i aducere-aminte
ori mielul stăpân nu mai paște
că adevărul a învins minciuna
înțelepciunea-i spălată de fapte
și doar pe-aici sub chip de om
prostia liberă umblă și naște

nu vreau iarbă verde din rai
păcatul ascuns sub o frunză
ori sfinții să-mi cante colinda
nici sărutare paternă pe frunte
eternitatea drept muză
să dănțuiesc pe melos de nai
ori să mi se ierte osânda

nu-mi pasă și nu vreau să cred
un ultim lucru însă te-aș mai ruga
mai bine trimite-mi un înger iubito
și beat să-i jumul toți fulgii din aripi
să nu mai poți în veci pleca

beau

degust licoarea asta sângerie
și-mi lăcrimează în pahar vie(a)
ce cu atâta foc mă săruta
e rece toamna tristă și târzie
pe locul tău zâmbește amintirea
da-n piept a amuțit demult lăuta

beau și iar beau să albăstresc năpasta
dar ea mă mușcă verde cum e fierea
totul este crud pe lumea asta

aleg pe cerul vieții-o altă stea
lumină iubire și furie
o cicatrice pentru durerea mea

da'-n fiecare te cat febril sub ie
poate-ntr-o zi timida neștiuta
te voi sorbi setos din suc de vie

vremea livezilor

acest covor de frunze
pe care calci acum sfielnic
ca peste-un câmp de mine
sunt sărutările mele
ce-ardeau în pomul vieții tale
rochie de mireasă ți-am croit din ele
eu prințul și tu regina ne-ncorona iubirea
la balul speranței

nu știi pe cine să dăm vina
habar nu am pe unde-mi putrezește fracul
una câte una le-a spălat ploaia uitării
nu te jenezi să umbli așa goală
și se apropie o iarnă...

privește e vremea livezilor iubito
de vrei pe ale tale buze
să ne-nflorească-o altă primăvară
hai să plantăm în inimi vise

nimic...

nimic din ce-aş fi vrut nu ți-am promis
căci nu suntem decât deșertăciune
un răsărit care sfios apune
copii sugând din umbra unui vis

și oare ce puteam eu să-ți ofer
când cel de sus te-a dăruit cu toate
la ce folos bijuterii palate
cer doar un loc numai al nostru-n cer

pe mine să mă dăruie aş fi vrut
privește pică frunza și eu pic
te-oi fi iubit ori doar mi s-a părut

se stinge vorba-n gât și-abia îți zic
ca mâine ne unește-același lut
nimic suntem și ne-om topi-n nimic

fantoma

de fiecare dată când făceam dragoste
ne apuca o stare de beție ca și cum
am fi sorbit o grădină a semiramidei
și drogați de acel tainic balsam floral
ne dedam la toate nebuniile
în infinita fericire uitam de tot
habar nu aveam că inconștient
deși cununați în biserică
comiteam un act de bigamie
fiecare ne înșelam umbra
îmbrățișările noastre amoroase erau
niște fabuloase scurtcircuitări
prin care sentimentele fuzionau irezistibil
degajând instantaneu o colosală energie
nu se vedea cu ochiul liber
dar acea fantastică descărcarea
din motive de autoprotecție
se făcea asupra umbrei
un fel de împământare care absorbea tot
și se reîncărca cu energia falusiană
cu cât dragostea era mai aprinsă
și partidele de amor mai numeroase
prin reîncărcări succesive luminozitatea umbrei creștea
crește în așa măsură că ajungeam să o simțim în jur
uneori să o și percepem sub formă de fantomă
la început inofensivă chiar binevoitoare dar
proporțional cu nivelul geloziei ostilitatea ei sporea
mai ales când constata că perechea sa
se simțea atât de bine în cuplul nostru erotic
și nu se mai îndură să revină la starea de dinainte
atunci se manifesta uneori chiar violent
provocându-ne coșmaruri ori ușoare accidente

cât să ne atragă atenția
ți-amintești când ți-ai scrântit glezna pe gheață
te dăruiai cu totul până la uitarea de sine
patima ți-era atât de puternică
încât umbra ta nu s-a mai putut stăpâni
și devenind luminiscent-străvezie de furie
în noaptea aia s-a revoltat și te-a răpit

nu te-ai opus o clipă nu ai țipat
n-ai cerut ajutor îndurare ai închis ochii și liniștită
ai răsuflat ușurată ca și cum voiai să scapi de mine
fără un minim regret te-ai lăsat dusă
nu ai rostit o vorbuliță de bun rămas
o clipă n-ai privit înapoi
ca și cum știai că asta o să se întâmple
ai urmat-o de parcă erai hipnotizată
tot paradisul se prăbușise peste mine
eu și iubirea noastră nu mai existam
mi-a luat ceva timp să-ți înțeleg trădarea
te iert dar nu pot să o accept
adio îți spun acum ingrato
și să nu îți închipui că lacrima
ce-mi arde obrazul ca o picături de ceară
este pentru tine
mi-e milă de umbra asta a mea sărăcuța
pe nedrept părăsită dezorientată apatică
care în plină poftă de viață
a rămas atât de singură

dor

când atât de generoasă te-ai oferit
să-mi ridici templu secunda ta de pace
eu soldatul universal ce nu putea dezerta
din nesfârșitul său război cu viața
căram în spate cicatrice toate rănilor lumii
fericit ți-am dăruit ca pe o victorie finală
inima mea tatuaj pe sânul tău stâng
da' nu știam că restul zăceam aruncat
cu alți păcătoși la un loc în groapa comună
de aia iubirea ne-a ținut cât o permisie

n-ai fost decât o boabă de strugure
pe care-n acea toamnă târzie târzie
când bruma singurătății-mi mușca din oase
iubirea mea flămândă a strivit-o între dinți
de atunci zi de zi mustul sorbit
mi se prelinge pe suflet și se preface-n vin
și umblu așa mai toată vremea beat
iar îngerul îmi cântă de inimă albastră

am să te-aștept...

puțini l-au înțeles pe einstein
paradoxal dar totul este relativ
pentru că în ecuația sa timpul e o constantă
un fel de șosea de centură fără început și sfârșit
cu niște gropi din loc în loc – goluri atemporale
și cu un singur sens
gradată ca un cadran de ceas
în ere milenii secole decenii ani
anotimpuri luni zile minute secunde
fiecare apărem într-un punct
marcat în buletin drept data de naștere
pe marginea acestei șosele numit răsărit
în spate e întunericul sau trecutul
în față e lumina sau viitorul
și începem să mergem încotro vedem cu ochii
lăsând după noi o urmă
o să vă spun mai târziu la ce e bună
ne cărăm în spate umbra căreia i se zice soartă
mai grea sau mai ușoară cum a vrut ursitoarea
ea e cea care ne ține legați de pământ
prin cele patru membre superioare și inferioare
însă savanții îi mai spun gravitație
cei cu povară mai grea oboresc mai repede
și după o vreme se opresc
să-și tragă răsuflarea într-un câmp electromagnetic
punctul respectiv se numește apus
fiindcă de acolo nu mai văd soarele
ceilalți cu soartă mai ușoară merg mai departe
numindu-i morți pe cei rămași
iar locului unde se odihnesc i se spune de veci
pentru că acolo și-au lăsat povara însă
ușurați și nemaivăzuți ei își continuă drumul

dar nu se mai cheamă oameni ci îngeri
fiindcă fără gravitație ar dispărea în neant
s-au unit doi câte doi suflete perechi

prin fața locului unde tu te-ai oprit
se tot perindă în continuare lume
ușuratică acum te îndrepti
de la apus spre răsărit ca înger
la aripa umbrei tale sufletul pereche
trăiești o altă viață ești fericită și m-ai uitat
doamne cât te-am mai jelit
erai așa de blândă și frumoasă...
nu din gelozie că nu-mi mai ești jumătate
ori că mi-e sufletul pustiit
ci numai așa de-al dracu
o să merg mai încetișor să te aștept
ca o umbră a celui care am fost odinioară
mulțumesc cerului energie încă mai am
îmi reduc un pic masa
(poate la aia de seară chiar renunț)
teoria relativității îmi dă voie
pe tronsonul ăsta accidentat de la răsărit la apus
cu probabilitate infimă
unde dacă am un pic de noroc
dai într-o groapă și-mi cazî în brațe...
nepoată

emoție-n amurg

boală fatală acest dor de tine
îngălbenește ziua-n pomul vieții
și tragic stafidiește-n ram iubirea
incurabil de neștiute vine
amaru-mi plânge-n ceașca dimineții
doamne abia de mă mai țin cu firea

îmi țiuie eternitatea-n urechi
și-aud cum implacabil clepsidra
tot macină nisipul din oase
ce tare mă dor secundele vechi
mărfar bătrân ce și-a pierdut gara
mă cerne rugina pe șine roase

cuc blestemat ce-mi cânt nefericirea
pe creanga singurătății goale
te chem emoție cu glasul spaimei
în mare să ne stingem amăgirea
și posedați de-aroma ființei tale
să ne-mbătăm cu-amurgul toamnei

marea mea

tărâm al fericirii infinite
albastrul ți s-a scufundat în negru
furtuni de nisip sunt azi visele
ce-n curcubeu îți poleiau oglinda
ce s-a ales de algele iubirii
cu care talazurile tale înspumate
îmi ispiteau în fiecare zi rechinii
unde s-au dus pescărușii
ce-mi ciuguleau inocența din palme
pustiul îți mușcă din țărături
și scorpioni ți-au otrăvit coralii
a putrezit corabia speranței
și cactuși sângerează în adâncuri
biet matelot pe nesfârșita odisee
am obosit să-ți cercetez lumina
în sacrul manuscriselor secrete
două iordane sărate mi-e privirea
cu care-mi sap drumul către tine
marea mea moartă

te vreau

privesc cu-n soi de tristă detaşare
odiseea sufletului meu vâslaş muribund
pe submarinul altei vieţi
uitate-n ploaia sub care de dorul tău încă
dansează fără noi ca o nebună paparudă
nuneasca acelei nopţi de vară
în care visele noastre mire şi mireasă
horeau de nu le încăpea cerul şi pământul
că plesnea de ciudă nisipul clepsidrei

eu osânditul mai am o ultimă dorinţă
lumina ta apa cea vie să stingă stelele
gelosul destin să nu ne mai vadă
cum iubire pudică îmi fecundezi iar lutul
în care mirabil să încolţească sămânţa
pomului din care voi muşca fructul interzis
ce va face din mine adamul
pe care tu evă să-l păcăleşti încă o dată

te vreau în ploaia aia numai a noastră
sfioasă tremurând sub inocenţa-ţi udă
cu ochii plecaţi şi trupul în flăcări
din cupa inimii să ne bem până la fund setea
tu magica nimfă şi eu sburătorul
să fugim iarăşi desculţi prin colbul speranţei
şi oasele strămoşilor muiate în lacrimi
de bucurie să ni se lipească de tălpi

iubito

miel alb cu inima stână de lupi
mă scufund în ochii tăi ca-n noapte
să vânez stelele ce-ți ard în iriși
ca visele noastre în iadul iubirii
să-mi fac din ele colți de vampir
și-n locul jurămintelor de-odinioară
prin care ne mințeam atâta de frumos
că lăcrima-n biserică și taina cununiei
în coapsa ta să ne dăltuiesc epitaf
să-ți sângerez buzele și sânii
în roșul amurgului să ne rescriu
cu toate jurămintele iubirii
pe cearșaful inocenței poemul

gestație

nu e adevărat că numai femeile nasc
și noi bărbații suntem ființe maternale
spun asta nu pentru că am citit studiul ăla
care susține că ne estrogenizăm
doamne ce s-o alege de specia umană
am să-ți fac o demonstrație pe viu
uite tu nu ești dar eu
și-acum mai sunt gravid cu tine
stau așa singur și mă gândesc
la o noapte mirifică de mai
am ochii închiși dar nu am adormit
cred că sunt pătaș la o minune
privesc cum visele mi se prefac în stele
și-mi cad în palme petale din care te renasc...
hei cum îți pari în amintirile mele

septembrie

veacuri de insomnii încep să-mi fie nopțile
ca o morfină răcoarea singurătății
amăgește durerea veche mută a dulcilor păcate
nesfârșite șiruri de coșmaruri-avalanșe
nebuniile-mi de-odinioară atâtea false jurăminte
himere credințe idealuri fără sfială pângărite
se prăvălesc precum o niagară până-n oase
amantă de mult prea multă vreme refuzată
ca un corsar ce-și urmărește cu răbdare prada
toamna îmi băntuie vântoasă cămărilor vieții
din ce în ce mai goale pustiuri ale iubirilor plecate
n-am fost decât un arlechin pe scena astei lumi
cu inima de doruri și-acuma încă sângerândă
am hedonit cu-un ochi și-am plâns pios cu celălalt
un măscărici de care norocu-și râde-n barbă
farsor ce-mi joc finalul într-o distribuție anostă
peste care ca o cortină amurgu-ncet încet se lasă

pe unde-mi ești cu cine ospătezi acum frumoaso
ce mă călcai râzând pe bătăture prin cabarete
cui dăruie buzele ce mă-nfrățeau cu veșnicia
fagure cu venin e azi sărutul în care-mi dăruiai mierea
te chem la ultimul spectacol căci se sfârșește comedia
e mort sisiful s-a spart de aisbergul tăcerii tale valul
vino și înrămează cioburile eromagiei în amintiri
ca o feroce hienă cu lăcomie marea mușcă mușcă
din bronzul trupurilor abandonate în nisipul
acelui sfârșit de septembrie fierbinte și nostalgic
în care sufletele noastre doi pescăruși în naufragiu
rătăceau besmetic prin furtună cerșindu-și un catarg

uliu flămând și lebăda ce nu putea să-și uite lacul

te imaginai o penelopă și eu credeam că sunt ulise
ce-mi călăream troianul printre erori zeite și capcane
vâslindu-mi cu indecență flotila de vise spre tine
sunt azi proscrisul întemnițat pe submersibilul speranței
nu știam ori nu-mi păsa că ademenitor scylla și clepsidra
tulburau culorile răsăritului ce din adâncuri ne mijea
înălțând între noi orizonturi perete de acvariu
de după care ca-într-un sicriu de lux îmi expun goliciunea
și-mi sorb în tihna indolenței oceanul de amărăciune
gândind la iia cu catrință ce mă așteaptă în portiță
sfioasă și nerăbdătoare pe-o căzătoare stea

melc

e zarvă-n cimitir
toți morții şușotesc
de după cruci

pe mormântul tău
un melc
probabil beat
din nu se cunoaște care pricini
se târăște de-a bușilea
și sărută firele de iarbă

asta însă
nu-ți schimbă paloarea de pe chip
își dau toți curioșii coate cine-i
numai tu știi
e sufletul meu
cu trupu-n spinare

repetabilă poveste

când ochii mei îți țintuiau cărarea
unde ascuns între fuioare blonde
pâdea destinul numărându-ți pașii
tu-ți cătai sufletul pereche
(de)căzut de pe statuia
androgenului din noi
două aripi să refacem zborul
icarului iubirii și-napoi
nu știu poate te chema mitu'
să îi rescii finalul

dar ce e scris așa rămâne
zadarnic caut vină-n soare
oricât ți-ai chinuit talentul
cu tine n-ai mai scris decât
o altă nouă tragedie...
la fel s-a repetat povestea

de ce nu poți tu oare doamne
mai am încă atâtea coaste
să mai repeți minunea
și-n somn să mi-o redai la noapte

lada

acum știu de ce ai iubit-o așa mult pe bunica ta
era femeie aprigă dimitrica dar și înțeleaptă
fă ai grijă și ține minte îți spunea
de când cu pățania cu mărul femeia se naște păcătoasă
bărbatul este cel care o sfințește
cu cât are mai mulți draci în ea
trebuie mai des sfințită (fințată)
de aia să fii cu ochii pe el
că vin altele să le scape de păcate
două lucruri te fascinau în camera ei
lada de zestre în care îți era frică să te mai uiți
de când deasupra își pusese hainele de înmormântare
și icoana din perete care o păzea de rele

nici nu băgasem de seamă când te-am luat
că tu nici nu ai avut ladă i-o dăduse soră-ti
ție ți-a rămas doar icoana aia veche un pic cojită
ne-am pomenit cu ea în biserică exact când ne cununam
multă vreme nici n-am mai știut pe unde-am pus-o
au găsit-o copiiiăștia agățată în odaia de la drum
atunci la dărâmarea casei bătrânești
mi-a trebuit timp să-mi revin când m-au chemat
tot acolo am descoperit și lada ta de zestre
la fund de tot încă albea inocența
înfășiată în nestematele limbii materne
peste ea poveștile și întâmplările copilăriei
urmau fecioria speranța încrederea entuziasmul
sinceritatea cumințenia pudoarea
visele erau amestecate printre flori de busuioc
urmau toate celelalte și mai deasupra
cinstea respectul de sine credința onoarea demnitatea
iubirea n-am găsit-o

cred că ai purtat-o tot timpul la tine
da da toate astea și multe multe altele
frumos împachetate unele peste altele
să nu se-amestece în cămașa ta de noapte
odihneau fără să știm de-atâta vreme după icoană

te caut...

ce tineri și frumoși ne răsărea
în fiecare dimineață
din nisipul formelor noastre imperfecte
acel septembrie târziu
când marea ca o femeie părăsită
să reintre în grații își etala toată magia
alergam prin zborul de pescăruși
tu mă stropeai cu vise
ne făceam din valuri punte
și goi pușcă o porneam în sens invers
către începuturi
ținându-ne strâns de mână
ca biserica de christos
să oprim ori măcar să întârziem toamna
briza ne șoptea că nu se poate
dar noi căpoși rupeam petice de zare
să facem pânze pentru corabia speranței
fără să observăm tu înfloreai din nou
iar mie-mi mugurea un ghimpe...

poate ai cerut prea mult
ori eu n-am știut să ofer destul
și-albastrul din inima ta aproape a secat
ai rămas să mă-aștepți lângă far
iar eu am plecat cu jarul apusului de soare
să îmblânzesc lebăda neagră
mai cutreier încă și acum
să găsesc în cenușa destinului meu
secunda aia cu care lumina ta
nevăzut picta pe sufletul meu
în necuvinte poemul fericirii

semieșec

ai plecat furioasă
‘zvârlind în ochelarii destinului
buketul asortat cu marama de vise
ce alcătuiau fecioara
încă ascunsă sub rochia de mireasă
pe care nostalgic o priveai
de câte ori cotrobăiai prin lada cu amintiri
și florile împrăștiate
s-au întors fiecare în sămânță
a rămas în urmă
doar noianul de cuvinte
din care incurabil îndrăgostit
sufletul meu
în fiecare zi te inventa
mai pură și mai frumoasă

le-am adunat cu grijă
să nu se pună praful uitării pe ele
și de atunci cu stoicism le tot potrivesc
cum pictorul culorile-n portret
într-un descântec
care să te aducă înapoi

dorul meu însă n-a reușit decât
cu fiecare început de primăvară
în lutul tău să răsară iarbă și flori

zilnic

te rostesc zilnic
să nu cumva iubirea
cam aiurită de felul ei
să te încurce
printre atâtea brațe-ntinse

te rostesc zilnic
ca pe o rugăciune
dimineța la prânz și seara
cel de sus să știe
că ne suntem pâinea și vinul

te rostesc zilnic
cu lumina rodului nostru
îngerul negru să afle
că nu te-a putut lua
fiindcă suntem una

te rostesc zilnic
cu lacrima ce stinge
arsura flăcării
din care-n fiecare noapte
ne dăruim unul altuia vis

te rostesc zilnic
ca pe o durere
ca pe o uitare
ca pe o renaștere
nefericire în poem

soldat

mi-e iarăși dor să te sărut
să ne privim să ne iubim
deși-ai plecat de mult de-aici
parcă a trecut o viață
colinzi prin spații siderale
poate acum tu ești soldatul
ce ne veghezi și ocrotești
în uniforma albă a sacralității
oștirilor îngerești
în sfârșit acum sigur o să mă crezi...
vezi cum e departe de casă
ranița cu vise ți-ai uitat-o însă aici
și fiecare dintre ele e un bilet de voie
pe care inima mea
generos îl semnează
să mai revii în câte o permisie

așteptându-te
îmi privesc copiii aștia falnici
și nu mă pot abține să nu lăcrimez
ce curată mare și frumoasă
mai fu dragostea noastră

eternitatea-acelei clipe...

pe-atunci doar o privire de-mi aruncai
la vale mă luau torente de sânge
cu tine și iadu-mi părea că-i un rai
iar infinitu-l simțeam cum mă strânge

hai ia-mă în brațe iubite șopteai
mă-nvăluie în straie de cuvinte
împletește-mă poem din flori de mai
mai răcorește-mă cu jurăminte

neștiutori sorbeam din ceașca sorții
fericirea ca fumul unei pipe
nu ne păsa de zarurile morții
trăiam eternitatea-acelei clipe

te-aud sărută-mă iarăși iubite
privește cum mi se-ntunecă steaua
te rog culege-mă dintre ispite
în lanțul vieții tale leagă-mi zaua

de piatră e inima marelui zeu
îndoliată-i lumina în soare
și-n urma-ți lăsată pe sufletul meu
răsar păduri de sălcii plângătoare

haide frumoaso ascunde-mă-n șoapte
să ne-amintim cum este în paradis
cu tine numa-n cămașa de noapte
haide frumoaso coboară-mi în vis

liniștea mea...

eram neștiutorul însă ea mă știa
un naufragiat flămând de dragoste
ce înotam agățat de viața mea
habar n-aveam und' mă ducea
tocmai când disperarea mi-era mai mare
insulă a fericirii din valuri se-nălța
ce dacă scylle și charibde
ademenitor îmi încântau auzul
întotdeauna ispită numai ea mi-era

trecut-au rele și războaie peste mine
ce ranița cu vise-mi ciuruiră
și chiar de-n inimă rămas-au niște schije
marile răni să le oblojască numai ea știu
în orice-mprejurare era liniștea mea
când demoni din senin stârneau furtuna
și fulgere incendiau pământul
se transforma în paratrăznet
când arșița din mine fântâni seca
setea doar ea și numai ea mi-o potolea
de câte ori îmi viscolea în suflet
lua o lopată și mă dezăpezea

e-atâta pace acum la mine-n cuget
că nici nu îmi mai amintesc cum o chema
frânturi de amintiri ori poate vise
îmi brăzdează lutul ca niște epitafe
ce-mi amintesc că totuși sunt o cruce
și cântă cucul în zăvoi a singurătate
petale roșii îmi scriu numele-i pe frunte
și litere mi se preling pe-obraji
ca niște lacrimi da' nu plâng eu... nu nu
plouă în cimitir peste liniștea mea

partea a treia
vis/colind printre păcate...

femeie...

opt în fiecare an
primăvara-ți bate-n geam
tinerețea ți-este fan

martie-ți înfloare-n ram
azi cer zeului nu ban
raiul buzelor să-ți sorb
taina de-a fi fericit
iubirii să-i rămân rob
eternu-ți fie-nzecit

scara

nu înțeleg de ce mă cauți tu pe cer și în cer
reprezentarea asta cu îngeri care zboară
crede-mă dragul meu e o aiureală
distanța-i mult mai mare ori foarte mică
eu sunt la sfârșit și la- începuturi
căci alfa și omega sunt același...

ți-amintești momentul acela magic când
lumea se topise la focul inimii mele
și ne ajungea doar până la glezne
iar noi desculți valsam îmbrățișați prin ea
iubirea o lotcă-mpletită din fire de nu mă uita
ne legăna sub clar de lună purtată de vise
spuneai că-s abisală vampir nesățios
îmi sorbiseși tot verdele din priviri și mă lăstăreai
o slăbiciune generală inexplicabilă mă cuprinsese
și ritmul muzicii ca vinul dulce ne ducea ne ducea
abia dacă mă mai puteam ține pe picioare
am închis ochii mi-am lipit fruntea de a ta
și m-am abandonat... oof în brațele alea
torceam ca o pisică și de plăcere cred că ațipisem
de aia nu-mi dădeam seama că urcam
urcam o scară exterioară zidită din mine
prima treaptă lungă și lată din marmoră albă
perfect șlefuită ce bucurie-n jur când am pășit pe ea
eram goală goală dar zău că nu-mi păsa
pe următoarea aveam fustiță și jucam șotron
nu-mi mai amintesc bine cum arăta
ah treapta aia pe care te așteptam albă ca varul
de spaimă că nu o să ajungi la timp
cu cât suiam veșmântul mi se îngreuna
treptele se scurtau și deveneau mai înguste

tot mai denivelate și pe alocuri ciobite de vreme
urcam urcam și-mi era din ce în ce mai greu
abia te mai vedeam erai mereu plecat în misiune
tot timpul am fost geloasă pe patria aia a ta
acolo aproape de vârf treapta de lut ce noroc
de m-aș fi privit în ea nu mă mai recunoșteam
sau m-am privit... mai ști poate de aia
înălțimea mă amețea mi-am lăsat capul pe umărul tău
aș fi vrut să ne iubim dar nu încăpeam
nu știu de ce ți-am șoptit că o să mor
mi-ai răspuns râzând că moartea fuge de oamenii frumoși
eu nu mai eram frumoasă decât în ochii tăi
dar ai avut dreptate nu-ți mai fă griji
de la înălțimea aia cred că doar am alunecat
și m-am prăbușit în mine o fântână unică adâncă
din care izvorăsc toți bărbații
poetii îi spun misterul sau eternul feminin

licoare

de când pentru-îndăzneala de-a fi fericiți
îngerul te-a luat ostatic
am rupt-o cu El
sau... oricum nu ne-am mai vorbit

în fiecare dimineată
după ce mă scol mă spăl pe cap
cu balsam de uitare
și mă închin pios la soare
adun anii ce-i mai am de trăit
în ulceaua primită de la ursitoare
în ordine să nu stea înghesuiți
torn cât cuprinde așteptare
arome din busuiocul de la grindă
amintiri din ce-a fost frumos
piperez ceva tristețe
și un pic... pic de speranță
mai presar niște visare
că e cea mai ieftină
și decât orice alt drog mai amăgitoare
o așez cu grijă să nu se răstoarne
peste tăciunii mocniți ai singurătății
și mestec mestec mestec răbdător
zi după zi un amestec
în care oricât din mierea vieții adaug
rămâne totuși amar

tare mult

plutește toamna peste noi iubito
pe simfonia-atâtor negre gânduri
ca un pescăruș rătăcit în furtună
și ne rumenește poame bune-n ram
pe desfrunzitul pom al vieții
din care-or să se-nfrupte corbii
privește cum se-apropie amurgul...

mă prăvălesc în ochii tăi
precum albastrul în abisu-acestei mări
scânteindu-ți tăcerile în care mormântăm
în sicriul trecuturilor noastre neștiute
și mă prefac în magma ce-n inimă
ți-o reaprinde apocalipsa iubirii
spre-a răsări pe-o nouă răstignire
lumina cristului din noi

trebuie să ne fi dorit tare mult noi doi
atunci nu mai știu în care viață
de iubirea a umblat prin lutul alor noștri
din palma neantului ne-a cules plămada
și a convins geneza din nou să ne refacă
a obligat ursitoarele să ne lege
prin nevăzutul fir al sorții
din depărtări spre a rătăci unul către celălalt
îngerii să ne spele de povara greșelilor trecute
ca să fim liberi liberi liberi
să contopim iarăși în bucuria păcatului

gelozie

și mâine când s-o lumina
ai să pornești pe drumul tău
o altă iubire te-o-înnopta...

însă trupul acesta minunat
prin care-mi dăruiești
toate aromele pământului
și-n care-mi aflui odihna
la fel ca-n poala mamei
c-am început în el să încolțesc
va fi de-acuma înainte
al meu și numai al meu

atunci sufletul acesta
prin care adie miresmele cerului
ca descântecu-n care
mă învelea mama de rele
o să-l întemnițez în trupul meu
ca pe un zbor spre îngerire
să vedem de-o să mai poți pleca
om fără suflet

aha și tu femeie numai suflet
ce-ai să te faci atunci
o să te cauți din trup în trup

la ce bun...

de-atâta timp insist insist
și inflexibilă îmi spui că nu se poate
aproape că-s dispus să te-nțeleg

atât de pură și frumoasă ești
că nici n-ar trebui să te privesc
mai ales în rochia asta albă albă
dacă cumva o să te murdăresc
am adunat în viața mea păcate
că până și lumina mi s-a înnegrit
habar nu am dacă te-aș recunoaște
o consolare totuși îmi găsesc
păcatele astea pe toate toate
o să le duc cu mine în iad
și dacă toți bărbații ar face la fel
într-o zi am putea purifica pământul

singura problemă fără rezolvare...
la ce bun o planetă doamne
doar cu femei virtuose

jur...

pe proprie răspundere
cu lacrimă pios consemnez și eu
în hrisovul pe care îl scria tata cu plugul
că l-am văzut pe eminescu printre noi
asuda în atelierul limbii române
cu barosul pe nicovala etimologiei
inventa verbe ca o seceră în lanul de cuvinte
să taie mătrăguna ce ne otrăvește graiul
bijutier lustruia metafore și adjective
cu care să-și împodobească mireasa
de ziua Lui

ultima șansă

prea mulți hormoni și sex pe lumea asta
cu mare hărnicie în fiecare secundă
depășim producția de locuitori a planetei
ne-am luat cu ciupercile la întrecere
ne întrec doar cu ale bombelor nucleare
măcar de-am fi comestibili
știați că după fiecare masă copioasă
în cimitir toți viermii mor
din prea multa iubire și epuzare a resurselor
riscăm în mod fatal să ne întoarcem la canibalism
(prea s-au înmulțit și câinii ăștia)
privesc neputincios cum cârduri de hormoni
cu săgețile otrăvite ale lui cupidon
la fel cum se defrișază pădurile
vânează neuron după neuron
fără aprobare și fără permis de vânatoare
curat braconaj e dragostea asta
de aia în cea mai mare parte se face noaptea

chiar ieri trecea fudul pe uliță un hormon
nu-l mai văzusem habar nu am cum îl cheamă
cu tolba plină de neuroni unul îi atârna sub centură
de nu se întrunește urgent parlamentul
să dea o lege specială estrogenizarea ne paște
cine să mai producă testosteron
și atunci doamne ce-am să mă fac
pe o planetă de amazoane eu unicul spermatozoid
n-am să mai am timp și nici voie măcar să mor
e ultima șansă a lumii să se înnoiască

la un pahar

noapte de toamnă târzie
cu lună plină stele
la un pahar cu gândurile mele
atâtea am pe cap...

să fi golit ceva ulcele
că tare rău s-au îmbătat
n-am mai putut să mă-nțeleg cu ele
și au plecat pe drum nebune
noroc că nu era țipenie de om
lucefărul dormea-ntr-un pom
o luaseră așa spre casa ta
ehee tu sforăiai la ora aia
se-mpleticeau ținându-se de după gât
ca niște depravate
cântau se sărutau râdeau în gura mare
abia se sprijineau de gard

degeaba le chemam
n-au vrut să vină
habar nu am ce-or fi făcut
când m-am culcat
cățeaua sărea-n lanț lătra la ele
la mintea ei credea că-s lesbiene

evoluție

postmoderniștiiăștia celebri
de care mâine n-o să mai știe nimeni
vor să-l mai îngroape iarăși
pentru-a nu știu câta oară pe eminescu...

a existat cândva un poet celebru
de viță pură românească
care după mamă și după tată
fudul își scria numele cu ...ski
și imita foarte modern
la vremea sa rondeluri
prin care se boia pe sine-n vorbe
dar mai ales îl înjura
pe întârziatul romantic
care a înebunit sărmanul
de cât geniu se decantase în el
timpul l-a numit simplu ...escu
acum un alt neoaș inchizitor de cultură
și el mare român cu... evici la urmă
prevalându-se de noua dogmă
cum că naționalismul n-ar mai fi modern
vrea să-și facă pedestal pe scheletul lui

de ce nu le-o fi zicând nimeni
că a fost cândva un portughez
lumea-i spunea luis vaz de camoes
pe la anul o mie cinci sute și ceva
în vremea noastră numele lui e fado
și a ajuns zi națională

trece vremea...

din bătrâni se spune că
ce face omul cu mâna lui
când e singur despuiat în cadă
după ce a băut o sticlă de vin roșu
în timp ce privea un film porno
și se gândește la o femeie
pe care de multă vreme n-a mai vizitat-o
se numește... lucru manual

dacă așa se zice așa o fi
ce ți-e și cu pudorea asta
da' acum lumea s-a mai schimbat
același lucru de dimineață până seara
în fiecare zi se face în văzul public
la televizor pe un anume canal (rezidual?)
n-are importanță de-aia nu spun care
și se numește mani-pulare

adâncurile-ți...

îți amintești...

când am venit în portul tău
ploua și ne era atât de bine
vapoare-n naufragiu trecătorii
se legănau pe sub rafalele de vânt
dar noi gustam alene rubiniul din pahare
și ipocrit ne afișam masca decenței
căci lacomi savuram să repetăm păcatul

te aștept

sub cerul înstelat al vieții mele
ca-n portul ultimei speranțe
să ancorezi doar pentru-o clipă
provă lângă proră cu pânze zdrențuite
ca două nave fără echipaj
să-ntâmpinăm furtuna patimii nebune

mă-amăgesc și eu...

nici farul nu mai luminează
mi te doream ca pe-o itacă
sărman ulise părăsit de zei
ce însetat de dor își soarbe odiseea
adâncurile-ți mă ispitesc mă cheamă
înnot către limanul adunat în ochii tăi
dar tu gândești la altul penelopă

s-o punem de-o orgie

rătăcesc în lanul de porumb
gelos pe verdele
ce toarnă în sine lingouri de soare
mă împiedic bolovăniș
și bombăniș prin timpul meu
vecin cu timpul tău
am arat și răzorul
să ne fim măcar contemporani
în veacul acesta de singurătate
dar cred că ești plecată
așa de dragul plecării
ori cu turmele de gânduri în transhumanță
de atâta dor s-au feștelit foile
s-au cocârjat știuleții și
grămadă de cuvinte s-au scuturat pe jos
cine să le mai adune
praful tăcerii s-o alege de ele
degeaba scriu
de-aș aduna măcar de-un ort
arenda la stăpân
ar fi nevoie de o ploaie
să ne inunde secundele astea imunde
și să le spele cu vise
să crească mari mari
ca niște unde
în care despuiați împreună cu garcia
s-o punem de-o orgie -
poemul disperării -
ca niște veritabile prostituate
înecați în spir(i)t și
pufăind țigări din mătase
să ne dăruim tuturor

re naștere

anticolind

prea multe biblii și războaie
blestemul și păcatul ne scufundă
e vremea să se încheie mitul...

amândoi atuncea am greșit
chiar dacă coastă a mea era
m-ai alungat pentru un măr
iar eu te-am răstignit cât ești de zeu
mă jur că șarpele era nevinovat
rabin și iudă fost-am eu
haide să facem pace
ești totul și eu nimicul
două superbe contrarii absolute
ale aceleiași unice ființe
nu vezi nefericirea piatră de moară
cum pe fiecare ne trage la fund
să scăpăm amândoi de singurătate
vino doamne către mine
și eu din clipa-n care m-am născut
am pornit inconștient spre tine
să ne-ntâlnim ca doi împărați
al cerului și al pământului
aduc eu vin tutun tu lăutarul
a sosit timpul 'nălțării unei noi biserici
ne-așteaptă magii cu steaua
în ieslea boilor e-așa de cald
fecioara mai frumoasă ca nicicând
în seara asta înghețată de crăciun
să-nsămânțăm eternoefemeritatea
poemul iubirii în același fiu

toamnă

iluzia unui mit viclean șarpe fruct oprit
coborând din neștiut de departe de demult
suflet viu din clorofilă am pulsat prin rădăcină
să mă ‘nalț înspre lumină până te-am înmugurit

când îl întrebam pe zeu de eram tu ori erai eu
umbră falnică în soare într-o zi de sărbătoare
sacru fir între păcate să scapi de singurătate
pom al vieții-n răsărit din tine m-ai înfrunzit

credulă-n al tău cuvânt adiam mândră în vânt
ne-am făcut foto sinteză dar tu gândeai la geneză
îmbrăcai culorea mea doar să îți ascunzi sămânța
mi-ai sorbit perfid căldura până s-a schimbat natura
ne iubirăm prin toți porii până au plecat cocorii
pe mine mă ia rugina tu te-ascunzi sub rămurea

în zadar te chem te strig noaptea-mi este tot mai frig
încerc să te țin de mână atingerea ‘ți-este brumă
curând se plinește anul ești și fruct ești și vicleanul
mi-ai băut tot soarele mi-ai mâncat tot verdele
îți scuturi de mine coama și te vaiți c-a venit toamna
iară eu... eu uscată printre surate și fără identitate

heeei și acum nucule nuc ce mă fac unde mă duc

a doua moarte

bunicului meu

m-am dus să mor ca voi să fiți
și cum scria-n cartea poștală
eu chiar m-am ținut de cuvânt
dar voi voi ce mi-ați făcut
ați luat un os de-al nu știu cui
și m-ați făcut erou necunoscut
dar eu eu sunt dimitru al lu' radu al lu'...
oi pe unde-aș rătăci rămân al vostru

adierea de vânt prin câmpul cu flori
e plânsul lăutei ce n-a cântat la nuntă
mângâiere a voastră pe frunte de erou
și toate miresmele amintesc aroma mamei
când tună se-aud vorbele tale tată
picurii de ploaie sunt lacrimi de la iubită
și-n fiecare primăvară pajiștea verde
mi-e tinerețe fără bătrânețe de la zeu

vă sunt la fel de bun ca pâinea lui iisus
până la ultimul strop v-am dăruit vinul
ce mi-ați făcut... ce mi-ați făcut...
din mine nu mai crește grâu
și nici nu-mi mai înflorește vița-n vie
mă cată zadarnic orfanul printre stele
sărmană piesă anostă de muzeu
zac os captiv într-un mausoleu

sacrilegiu

când mă trezeam în fiecare dimineață
puneam ochii pe icoana maicii domnului
tristă și fără prunc pe peretele de la răsărit
nu mă rugam doar o priveam
și eram ferit de deochi și de toate relele
pentru mine însă îngenunchea
se închina și apoi o săruta mama
tîrziu am aflat niciodată n-am fost de față
numai fecioara putea ști durerea de mamă
când îți pleacă singurul băiat la oaste
de câte ori veneam îmi ieșea veselă-n cale
într-o zi însă nu mi-a mai deschis poarta
nu se mai ridica din pat zicea ceva de tata
și mă aștepta doar să-și ia la revedere
m-am rugat la precista să mi-o mai lase
să fiu văzut am aprins și candela
dar neștiute-mi rămâneau cărările domnului

după ce n-a mai fost i-am pus poza-n icoană
și-am proclamat-o cu de la mine putere sfântă
poate n-aveam voie da' prea o umilise viața
nu mult după aia au început să curgă relele
ceva cumplit se întâmpla cu țara mea
și eu soldat... neputincios mă rugam la mama
în genunchi sub candelă să facă ea ceva
ascunse rămâneau însă planurile celui de sus

într-o dimineață m-am sculat furios
am luat romania și-am pus-o-n icoană
măcar să n-o mai batjocorească ăștia

canibalism...

nu e cînd el și ea își mănîncă reciproc zilele
nu-i animalitatea dezlănțuită în patima sărutului
nici goană după drogul sexual al hipofizei
mai probabil o lycantropiere a astrului zilei
privește privește osuarul din mausoleul acesta

etimologic vorbind ar putea însemna
că zeul soare supranumit și marele baal
transformat și multiplicat în șapte miliarde
de câini lupi cu înfățișare umană se ospătează
copios sub forma homo homini lupus est din sine

nu știu cum se face că din bezna maternă
când vine vremea fiecare ne naștem înger
și înfulecând cu lăcomie lumina zilei
pic cu pic ne demonizăm iremediabil
războaie luptă pentru putere ori supraviețuire
noaptea de foame ne mîncăm noi între noi
mințindu-ne frumos că ne iubim
ajungem de nu ne mai suportă nici pămîntul
și de aia într-un final ne înghite pe nemestecate

de ce-om fi dînd noi sensuri condiției umane
poate că tocmai acesta o fi rostul vieții
să ne prepare suficient de gustoși
spre a fi pe placul acestui monstru
fiecare cultură umană nu e decât o plantăție
nu vezi câte civilizații au fost înghițite de el

suntem ce vorbim

ascultă-mă bine copile și ia bine seama
de mă ungi cu miere nu mie-mi ridici soclu
și nu mă schilodești dacă mă-njuri
cu fiecare vorbă pe tine te sculptezi statuie

între infraroșu și ultraviolet noi oamenii
evadați din întunecimea nonexistentului
suntem fiecare devenire a unui tainic stup
în care ireal roiesc amăgitor cuvinte
prin rostire le eliberăm adică le-ncrustăm
pe infinitul răboj al vieții cu un rost
cum făcea boiangiul cu sculurile mamei
și așa rost lângă rost prin cinstită rostuire
culorile-cuvinte se adună limbă și poeme
care ne răsar în fiecare dimineață curcubeu
ce cântă neștiute tăceri pe cerul muțeniei

arta ca viață

făcând ceva din lut
tu îl imiți inconștient pe creator olarule
însă în final arta ta
e să confecționezi o formă din materie
oricâtă trudă și talent ai pune
creația-ți rămâne doar un meșteșug
o formă goală
în care se păstrează mirul
ori se-aruncă gunoi și mortăciune

chiar de nu pare la fel de divin actul său
sculptorul “vede” forma în materie
o mângâie cu inima lui de îndrăgostit
și-o dezgolește o dezgroapă
prin ea pune materia să vorbească
să semnifice însuflețind-o
de parcă el ar fi zeul
ce-și suflă duhul asupra ei
ca pe-o trezire la viață

la fel și eu
ce-mi torn durerea în tipare verbale
rămân un simplu meșteșugar
nu voi ști niciodată cine sunt
poezia devine artă doar atunci
când lacrima preschimbată-n metaforă
sculptează în sufletul cititorului
și infinitul de cuvinte
se-adună formă care pulsează
povestind despre marele anonim

homo mensura

de mă întrebi n-aș ști să-ți spui
ce este-un ideal
dar vezi tu
pe dealul acela voiam să mă sui
nu să fiu mai aproape de cer
ci să fiu văzut
și să văd oamenii cât sunt de mici

să-mi apropii clipa aia am luat pieptiș
tot ce mi se prăvălea-n cale
zile și nopți centimetru cu centimetru
ca un buldozer striveam tot ce-ntâlneam
mușcam din piatră
și în unghii mă propteam
cu mare durere îți spui
cu cât suiam mai mic îmi păream
și m-am oprit
îți dai seama ce mari ar fi fost oamenii
de ajungeam în vârf
și cine să mai bage în seamă un pitic

da da... de aia m-am oprit
vezi tu... vezi
acolo-n deal acela
în loc să mă înalț mai aproape de zeu
mi-am îngropat un ideal

timpul

de mii de ani se străduie-nțelepții să-l explice
durată a ordinii măsură a schimbării dimensiune
poziție și moment corelate cu mișcarea
continuă curgere radiație remanentă entropie
undă formată din crononi constantă planck
imagine mobilă a eternității
ori eternitate a liber arbitralului în efemer
chemare și ecou al divinului în însuflețire...
oricât ne-am opinti niciodată nu vom afla ce e
fiindcă n-avem timp

numai eu știu căci vin de la începuturi
pe atunci lumea asta era o uriașă oală
plină cu iubire înțelepciune și speranță
culorile în care pe ea pictat odihnea olarul
ca un răstignit pe existența sa
înțelepciunea îi configura capul
iubirea se adunase așa ca o inimă
speranța-i potența voința
dar neaflându-și pe nicăieri locul
se credea îndreptățită să îi fie soață
de aici porni gâlceava un big bang în care
din prea multa-i gelozie se făcu țandări oala
bietul olar...

devenit univers în expansiune
încearcă să se tot reconstituie
din infinitatea de cioburi pe care iubirea
forță gravitațională le adună pentru-o vreme
înțelepciunea le ordonează la locul lor
potrivit modelului originar -

iluzia speranței din fiecare ciob
ce se visează c-a rămas grea
și-ncearcă din răputeri să-l renasă om
lipind milioanele de efemere licăriri
asemenea și după chipul răstignitului
spre a face posibilă o altă instantanee implozie
prin care ieri astăzi și mâine să fie tot una

împlinire

drace dacă vrei să faci rău
fă ce știi tu mai bine
dacă poți să faci și bine
ia te rog sângele meu
și incendiază cu el lumea asta
să nu mă mai nască
adună-mi apoi visele
și stinge cu ele iadul
să-mi adoarmă gândurile
ca să tacă toate vorbele
și să se vadă faptele
cum îmi pictează chipul
pe fruntea destinului
unde nu mă mai ajungi moarte

sâmbăta morților

‘geaba-i alungăm pe draci
nu colive nici colaci
te ajută să mai calci
ca să mai puteți spera
v-aș dărui viața mea

din al nopții giuvaier
învăluită-n mister
a căzut o stea pe cer
să mai poată lumina
dăru-i soartă viața mea

bunule-oprește mișei
schimbă datina-învierii
nu-i lăsa să taie mieii
dacă nu ai ce mânca
îți dăruiesc viața mea

repede se-nvârte roata
cerule se strânge ața
și mă-apucă-un dor de tata
de l-ai face cum era
te-aș plăti cu viața mea

parcă-i vremea de apoi
de atâta vânt și ploi
s-a rupt pluta în zăvoi
să mai poată adia
dăru-i lume viața mea

era dulce și-avea har
s-o mai strâng în brațe iar

moarte te provoc la zar
dacă tu girezi cu ea
pariez pe viața mea

uitați în tristele lor sorți
bat și-acum la-închise porți
tinerii-n tranșee morți
ca să mai poată-învia
dă-le ares viața mea

doamne sfinte viața mea
dacă nimeni nu o vrea
că e strâmbă că e rea
las-o cum e ea pătată
și mai dă-mi-o încă-odată

autocritică

după biblica întâmplare
zeului să-i fim pe plac
o decretarăm ființă spurcată
însă femeia nu este necurată
e-o biată victimă a inocenței
ce-n tainicul ciclu al vieții
își plimbă seva prin cei doi pomi
cu ea ofrandă pe-altarul păcatului
v-o amintiți în noaptea nunții
cum ca o nevinovată osândită
se dăruie fecioară șarpelui
spre-a se-împlini blestemul
nici azi nu are voie în altar
de-întrebi de ce nimeni nu știe

popii nu vor să ne spună
că după ce-i alungă pe-adam și eva
prin ea dumnezeu ne-a iertat
și-a dat seama în înțelepciunea sa
că războiul fusese între el și șarpe
și măcinat de-amarnica-i greșală
cu duh a proslăvit-o pe maria
să-l nasă om astfel pe pielea lui
să afle cum este cu murirea

barca

ostatic între ramele ei
vâsleam viguros contra apei
ca în al nouălea cer
curentul așa de puternic
n-am zărit cascada...

pierdusem șirul anilor
când spre malul naufragiului meu
unde comemoram întâmplarea
împinsă poate de dor ea barca
aceeași dar chituită și bine smolită
scăpată din mrejele lui poseidon
mai pe șleau zis posedată de ion
pe valuri se legăna ademenitor
să mă scap de singurătate
m-am urcat în ea cu gândul
dar din senin o cred sărmana
a început să urle
spera că vrem s-o violăm

șantaj

mi te dădeai drept mare fană
pe uliță în fața tuturor
dar printre licurici mai mereu goală
sub noapțile cu lună de la țară
o vară-ntreagă coțăială...

nu te-am băgat o clipă-n seamă
habar n-aveam ce urmăreai
acum ceri pensie alimentară
de nu mi-abandonezi în poartă
mă jur fără să-am pic de vină
bastardă-o coțo fană

accident

luna îți spală fața cu visele ei
ca o inimă bolnavă de îndrăgostit
tiranice gândul sinuciderii
îți pulsează în tâmplă păcatul

o cometă se prelinge din ochiul cerului
martor tăcut al întâmplării
zeița iubirii este iarăși în călduri
taifun ce scuipă îngeri fără pene
și-ar vrea să-și picteze
prin tine disperarea pe șine

tramvaiul zece s-a retras la depou
iar în grădina lui ion bate bate
cucuveaua ce-și ceartă amanții
baba rada leagănă des cântece

cai înspumați dezamăgirea și furia
pasiunea ți se sufocă între rufe
ținându-se mai bărbat dorul
îndoliat în sine totuși lăcrimează
creierul împrăștiat prin pădure...

lângă gaură zace inconștient
șarpele orb cu capul spart

alt șarpe

gustă... gustă din fructul acesta
în care e-nsămânțat absolutul
aromă de cer într-o fiolă de lut
nu te mai teme nu-i oprit
e roșu-acela îmbobocind
în numele noastre înfrunzite
pe copacul unde le-am scrijelit
în ziua aia a pogorării din mit

cenușiu...

cerșetorul acela
cu pieptul plin de decorații
ce-i țineau loc de picioare
și capul zdrobit de caldarâm
căzuse la datorie
și el și căruciorul
călcat de basculantă
pe când încercase să salveze
un porumbel alb
da da alb cu aripa ruptă
ca sufletul lui...

atâta alb în fiecare clipă
cu inconștiență cu răutate
ori doar indiferență
călcăm în picioare
risipim dezinvolt
și ce ne-a mai rămas pe tălpi
au dispărut deja îngerii
ni se îngălbenesc dinții
s-au împuținat pansamentele
și seacă laptele în sânul mamelor
noaptea se face mai neagră
își schimbă culoarea și varul
dacă o vom ține tot așa
ouăle vor ieși direct colorate
n-o mai veni nici iarna

și de s-o termina
din ce-om mai face rochii de mireasă

bobotează

pe ulița ta nu e iarnă
la umbra salciei pletoase
de unde fluieram stelele
să-ți bată-n geam
inima mea despuiată
face plajă
de-atâta dor
iubirea
încurcată printre ramuri
transpiră aghiazmă

premoniție

m-am trezit speriat azi noapte
cu gura uscată de cuvinte
nu puteam nici să te mai pronunț
doamne

cu limba
mi-am făcut cruce în cerul gurii
să nu mai cheltuiască banii
pe ipsos lemn ori piatră
dar n-am mai avut litere
nu pentr-un epitaf
măcar să-mi scriu și numele

corectură

degeaba ave toată ziulica dam
era frumoasă-împărăția
însă prin ea noi goi umblam
și câte am mai pătimit
doar să-avem dreptul la o frunză
din ea prăsit-am azi livadă
și chiar de șarpele se travesti-n omidă
de astă dată mușcă el din măr
probabil că s-a stins blestemul
nu ne mai temem
așa cu rănile în podul palmei
corectu intră-n tură

“Toate-s vechi și...”

văzând că nu își află locul
să-și uite grabnic nenorocul
în mare se-afundă luceafărul
tare îl mai scârbise jocul
fugea să-și stingă-amarul
zadarnic îl mai plânge farul...

*

trecut-a timpul e târziu
al haosului mândru fiu
unii-l mai cred încă diliu
el tot așa geniu pustiu
ne judecă atât de viu
că-mi tremură mâna când scriu

gândând la nemurirea din povești
prin orice locuri azi pășești
aceleași vechi păcate întâlnești
cu cătălini deloc onești
răpind fecioare-împărătești
care visează prinți cerești

de-a valma cele mai alese
ori chiar cenușărese
de pe ecranele tv culese
seduse doar de interese
își pun pe cap voal de crăieșe
dar în harem ajung mirese

de aia-i lumea-așa de rea
s-a scurs din căsnicie mierea
dulcele-i la fel ca fierea

de la leana pân'-la firea
femeia și-a uitat menirea
o biată marfă e iubirea

*

renașterea-i onirică
din spuma mării biblică
se ridică o altă veronică
frumoasă foc damă de pică
însă urmând chemarea falică
se consolă și ea... cu un mitică

gropar

femeie femeie
tare plină de cuvioşenie ne mai fu viaţa
de fiecare dată când făceam dragoste
era ca şi când aş fi intrat în biserică

mai întâi plin de sfiiciune
mă închinam să mă primeşti în tine
vroiam să-ţi aflui taina
să îmi arăţi calea dreaptă
te aprindeai candelă în noapte
şi când începeai să-mi deschizi
cuprins de emoţie mistică
mă apuca un inexplicabil tremurat
că abia nimeream intrarea
făceam mătănni în pronaus
şi pe măsură ce străluceai ca o icoană
pios te sărutam cu toată cucernicia
mă puneai să mă spovedesc
iar eu juram să-ţi fiu credincios
apoi te rugam să-mi ierţi greşelile
pentru asta însă tu mă atrăgeai în naos
exact în faţa altarului
de unde aşteptam să iasă fiul
acolo se pogora sfânta revelaţie
era momentul de graţie
când îţi pictam catapeteasma

eh ee câtă culoare consumarăm
şi câte păcate mântuirăm noi
de ceva vreme însă te-ai schimbat
cam de când mi s-a tocit pensula
mă trimiţi cu mortul în cimitir

iarnă

atâția fulgi
nămetele cât gardul
la minus treizeci de grade
mi-au degerat păcatele
până și sfinții să se mai încălzească
joacă bâza în turla bisericii
nu e țipenie de om pe drum
prin inima mea pod de gheață
până și revelionul a înghețat
anul nou e înămețit pe undeva
li-e frică pruncilor să se mai nască
tânjește și iubirea după o scânteie

doamne ce-i cu tine
te-ai pensionat
ești bolnav
ori îndrăgostit
cum de-ai lăsat
să-ți intre dracul în ogradă
și să jumulească îngerii

an nou

sunt minus treizeci și două de grade
înfășurată-n cojoaca de tristețe gânde ea
exact vârsta mea
unele sunt de mult măritate
la casa lor bărbat copil
ce bine mi-e la pieptul tău
ca lângă un tort aniversar
cu două lumânări aprinse-n ochii mei
nu mai sunt singură
uite cum strălucesc stelele
mai e un pic și se face douăsprezece
au început deja să bată clopotele
se deschid șampaniile
pe cer numai artificii
e-atâta alb în jur
că nu-mi mai trebuie rochie de mireasă
doar un pic de noroc
așa așa strânge-mă în brațe
omule de zăpadă

viermuială

clopotul trage a înmormântare
iar face popa bani de-o rată la mașină
pe poartă intră o vergină
plâng dracii că le-au rămas în plus păcate

e viermuială mare printre oase
fiecare-și arată mândru goliciunea
și-o ispitesc parșiv cu necuvinte
vine-un miros îmbietor de carne

acolo-i numai un depozit de păcate
cimitirul suntem cele șapte miliarde
ne-mpiedicăm cruce de cruce
târărându-ne mormântul fiecare

vis cabalin

înhămat la caleașca fericirii
cal nărăvaș ce aruncam flăcări pe nări
hrănit cu jeratic din banița ta
galopam țănoș pe câmpia iubirii
și îți sorbeam aroma din urme
nerăbdător să-ți penetrez misterul
îți pășteam roșul din obraji
și albăstreaua din priviri
tu mândră mă jucai în buiestru
dorindu-mă veșnic armăsar înspumat
îmi împodobeai coama cu sărutări
și visul cu neasemuitele-ți odoare
să mă ții cât mai departe de herghelie
pentru asta mi-ai construit chiar un manej
să ți-l umplu cu mânji de rasă
viața ne era un continuu rodeo
pariai totul pe virilitatea mea
câte concursuri pierdurăm împreună

până-ntr-o noapte când ți-au crescut aripi
azi biată mârtoagă-n coșarul părăsit
îmi rumeg singurătatea între pânze de păianjen
mai sper poate povestea o fi adevărată
și diana o să vină să-mi pună iar căpăstrul
înveșmântată în mantie de gală neagră
surâzătoare să pornim în ultimul spectacol

logos fără logică

căutam iubirea pereche
și fudul nevoie mare
prin grădina academiei
democrit-am mulțimea
cu elocința mea
bietul demostene
până te-am auzit strigând
nărode
nu înțelegi că nu ești
dacă eu nu te semnific

de ce tac...

rătăcind de mână
prin uni versul ăsta pur
tu ideea bălaie eu gândul nebun
de dorul păcatului
ce-ți aruncă pofticioase ocheade
visând la cine știe ce dezmățuri
cuprinși de beția iubirii
în vreun poem erotic
aclamat excesiv de romantic
tremur cuprins de spaimă
să nu comit o erezie
dacă o să te rostesc
pe tine-așa de diafană
cu vocea-mi asta răgușită
de patimă îmbăloșată
din entuziasm ori neatenție
ți-aș păta poate în roșu albul
și am fi alungați din cuvânt

vit(d)anjour...

la fel ca ieri
și de atâtea alte ori
să nu mă sinucid
închid ochii
și în beznă deșert
ca un autotren la groapa de gunoi
toată murdăria lumii adunată într-o zi
ce m-aș face fără noapte
și când te gândești că atâția se tem de ea
bieții trebuie să fie orbi
ori visători locuitori în altă lume
mai știi poate poeți
pictori sigur nu sunt
că ăia-s îmbâcsiți cu toate culorile
muzicienii cu toate armoniile
gastronomii cu miasmele...

zorii spulberă ultimele scame
ca să văd din nou lumina
în care se adună mizeria altei zile
și eu miticul mereu obosit să o iau de la capăt
până voi aluneca definitiv în întuneric

de ce scriu....

asasin nemilos
privit din cer
poate chiar casap oficial
ce umple pământul cu hoituri
timpul
se împlântă
talaz după talaz
bătăi ale inimii -
vreun orologiu ancestral
uitat
ce secunda iubirea
să apuce toți -
și în bucata asta de spațiu
care mă mint că sunt eu
altfel cum m-ați putea vedea
și nicio lege nu-l condamnă

nu de durerea tăișului plâng
de nedreptate
mi se supra scorțează fața
copacii mor în picioare
iar lacrimile mele
mărgăritar de vorbe
orânduite -
eu cel adevărat -
înșirate la gâtul uitării
se fac smirnă
parcă așa miros sfinții

eventual nu uiați să o aprindeți
cu chii voștri - balsam
să nu se simtă stricăciunea

du-te...

timid ți-am aruncat pe furiș
o privire nevinovată
și am plecat într-ale mele
m-am luat cu una cu alta
nu știu când trecu ziua
abia acum când vreau să mă culc
îmi dau seama
că tu te-ai agățat de ea
ca nenăscutul de firul vieții
uite cum îmi bătui măruntaiele

te rog te rog să pleci
poftim mi-am deschis ochii
du-te du-te și dă-mi pace
mâine am multă treabă
vreau să plantez un gând
în grădina păcatului
să nu mai fur de prin vecini
fructul oprit

mă tem că dacă o să-adorm
de dragul tău o să-nfrunzească
și ai să cuibărești în el
fără să-mi ceri acordul
cine știe câte vise
sunt om sărac du-te du-te
de unde pensie alimentară

amurg târziu

despuiate de sensuri burniță rece
secundele îmi clopotesc în ram
a chemare la nunta neantului
și-aud cum urcă înspre creștet
șarpe perfid paralizându-și prada
durerile strămoșilor din rădăcini
îmi diluiază zilnic clorofila
cu ce m-or mai picta la anu...

ca un tâlhar pândind în noapte
furtuni de doruri și regrete
sinistre tatuaje-mi taie-n coajă
și-mi culcă măreția la pământ
femeie parșivă păcătoasă
m-a părăsit demult speranța iar
cârduri negre de ciocănituri visele
îmi scormonesc prin măruntaie
să afle unde mi-am ascuns iubirile
vor să mă cheme curând la judecată
că le-aș fi înșelat așteptările

roiuri de lăcuste cenușii
singurătatea tristețea și frica
îmi devorează-nfometate viitorul
jur împrejur e doar răspântie
și sângeriul îmi lăcrimează corola
nepăsătoare pădurea trece mai departe
slvare ce-și abandonează muribundul
o ceață densă coboară peste amintiri
și în oglinda plumburie a uitării
privesc neputincios cum frunze arămii
hrănesc cu mine toamna

iubire

cuvântul e un târnăcop
cu care sap în mine
să descopăr filoane
de cel care sunt
și să fac nu știu ce din ele
poate bijuterii pentru tine
oglinzi pentru orbi
în nici un caz arme
ori e un balon de salvare
un submarin de care
inconștient
tăcerea mă agață
să ies la suprafața mea
înpumată
și să mă strig
să văd dacă exist

abia apoi să descopăr că e altfel
decât suprafața ta
carapace în derivă
peste o mină abandonată
unde eu miner nepriceput
să plantez
cu vorbe despre mine
nisipul aurifer
să mă cresc perlă
ce-ți izvorăsc prin sâni

adulter

nu-i adevărat că viața e o taină
deslușită numai de omul însemnat
cu un fel de stea în frunte...

ea este însăși femeia
însă nu una oarecare
maria ioana etc sunt biete holograme
femeia unică superbă
enigmatică și pasională
înebunită după orgasm -
bărbatul fatal al unei clipe -
ce mușcă cu foamea eternității
din sacrul toiag al virilității
de dragul ei când are prilejul
fără fițe sau mofturi
îi încearcă pe toți la rând
îmbrățișarea lor
mirosind a transpirație și lut
s-o simtă până-n uter
cum îi sângerează cu dor inima
de aia deseori prin cârciumi poeții beți
clamează că-i o târfă
poate uneori o mai face și pe bani
doar trebuie să se întrețină cumva

când vine vremea și misterul
împletește din stele în întuneric
luceafăr
atunci se pro crează
neapărat sub chipul unui băiat
de nu mă credeți întrebați genetica
un soi de falus osirian

mai flexibil și mai dolofan
cu capul ca un glob de aur
ce poartă-n sine sămânța îndoielii
poate să nu fie suspectată de lesbianism
și toate născătoarele să simtă
că facerea e însuși sublimul
moartea postludiu sărutul de pe urmă

cum venim pe lume
nu știm cât de băfțoși
fițoși ori de frumoși
auzim șoptindu-se în jur
că așa a vrut destinul
un crai ratat fudul nevoie mare
ce se închipuie tronând apatic
peste haremul lui cu ursitoare
seducătorul amant omnipotent
atoateștiutorul
habar însă nu are bietul
că exact în momentul ăsta
când scot capul să răsufli un pic
ascultând icnetul unei femei
viața îl înșeală deja cu mine
sau are...

ptiu unde m-oi fi zgâriat pe frunte

eros

strâng la piept acest boț de inocență
în care strălucește nuditatea lumii
prin el desăvârșirea își face capodoperă
din ochiul meu o lacrimă de fericire
îi spală pielea și se preface mir
din care acolo-n cer vor bea la masa tăcerii
până s-or îmbăta și îngerii și sfinții

ca el și eu și tu venit-am goi pe lume
eu cu un cap mai inteligent ca tine
iar tu mai vorbăreață cu o gură
m-ai ademenit cu ale tale buze
până ce-ntr-o zi mi-ai mâncat capul
mi-a rămas doar gândul la tine femeie
ce s-a pornit să umble bezmetic
zi și noapte prin gură să se rostească
și așa din mintea mea și vorba ta
născurăm acest minunat poem al iubirii

cura de fructe

erai frumoasă cochetă foc capricioasă
și agățătoare ca vița de vie
când vrei spumoasă cum e vinul
mă îmbătam de dorul tău
care era așa de mare jur
că uitam până și numărul de pahare
nu știu ce urmăreai însă iubirea ta
așa flămândă pentru alții (scuză-mi rima)
aproape că-mi mânca ficații
o luasem pe ceai hepatic
scrâșneam și beam beam și scrâșneam
că începuse să îmi cadă dinții
mi-erai dragă ca... dar destul
într-o zi mi-am dat seama ce poamă ești
și m-am trecut pe cură de fructe
am început cu cireșe se coc de timpuriu
blond-roșcate și-atâta de zemoase că și acum
aroma lor dulce-amăruie mă delectează
de nu-ți mai simt parafumu-ntre cearșafuri
vișinile un pic mai acrișoare
îmi potoleau elanul liric că nu te mai visam
sărutul de piersică a rămas unic de neuitat
caisele mă făceau să le compun sonete
ce să-ți mai spun că prunele târziu în toamna vieții
mahmure ori de-a dreptul bete îmi spală
și-acum cu lacrima lor rana de pe suflet
fiindcă mă mai gândesc uneori la tine

nu te-am mai văzut de foarte multă vreme
mi-au spus niște prieteni comuni de-odinioară
că te-ai cam cocoșat și-au apărut pe față pete
să fie de la viața ta aventuroasă

ori de la cura mea de fructe
știrbă și plină de carii sâsâi când vorbești
stropești de parcă ți-ai scuipa fierea
că otrăvești și iarba-n jur cu ura ta
pe unde calci rămâne sterp pământul
încerci să te mai agăți dar numai de garduri
ziceau că te-ai ridat vezi ironia sorții
tu cea cândva cocotă... ești acum cu cută

căutare

mă consider un bun creștin
și încerc să-mi înțeleg locul în relația cu zeul
în calitatea mea de credincios lucid
am ajuns la temătoarea părerea că
prin misticismul său
creștinismul comite gravă eroare
când prezintă legătura om divinitate
sub forma binomului tată – fiu
dacă acceptăm că Dumnezeu e Totul
noi oamenii nu putem fi decât celule ale Lui
împreună formăm aceeași Ființă
iubirea zeului pentru noi e una organică
n-are nimic generos e o trăire naturală egoistă
expresie firească a instinctului de conservare
nu ne iubește pe noi
pur și simplu se iubește pe sine
totuși nu e cum aș spune eu
că îmi iubesc moleculele
parșivo știu unde te duce gândul

nu te umfla în pene dar...
cam la fel e ceea ce simt eu pentru tine
împreună formăm același sine
de aia dragostea noastră recunosc
e curat hermafrodisism
nu nu chestia aia cu androginul e depășită
inconștient te iubesc cum mă iubesc pe mine
tu din biblie știindu-te însă coastă
nu ești deloc sigură că te afli la locul potrivit
și de aia îți tot cauți neobosită trupul

părinții

de multe zile plouă-ntruna
s-au rebegit și soarele și luna
se-ntreabă îngrozită lumea
de unde vine-acest blestem
că s-au topit și stelele pe cer
deasupra curții mele
cad picuri mari și reci
și numai eu știu ce se-ntâmplă

mi-au auzit oftând singurătatea
și de atâta dor
strămoșii se dezgheață
mi se preling pe ochi pe față
ca o mângâiere a mamei
să-mi stingă arșița din suflet

ai milă de lume te rog doamne
oprește o clipă potopul
să iasă pe cer curcubeul
și îndrăgostiții la poartă
alfel cum s-or mai naște pruncii
îți spun eu e atât de simplu
te rog doar ai milă de ei și...
șterge-le lacrima din ochii mei

somnambul

eram atât de săraci
că nu aveam după ce bea apă
iubirea ta câine jigărit și hămesit
nici nu se mai putea târî pe picioare
abia mergea ținându-se de gard
milos sufletul meu într-o zi
i-a aruncat o ciosvârtă de speranță
și minune s-a înzdrăvenit
de atunci drept mulțumire cum se înserează
probabil să nu bage de seamă vecinii
te trece pârleazul și te aduce la mine
unde facem dragoste pe săturate
s-o vezi cum se gudură fericită
printre picioarele noastre încolăcite
și eu de fiecare dată generos
îi mai arunc o ciosvârtă de speranță
săraca a căpătat dependență ca bețivul de alcool

mai complicat e în noapțile cu lună plină
te știe pudică ori să nu te compromită
încercând s-o alunge urlă cu așa disperare
că se iau după ea toți câinii satului
cred că de aici a și apărut zicala
cum luna are treburile ei și nu prea o bagă-n seamă
așteaptă să adorm și apoi mă ia de mână
mie mi se pare că visez dar chiar mă aduce la tine
păi dacă nu ar fi așa cum se explică faptul
că exact... exact în acele zile
mă trezesc diminețile năuc pe la poarta ta

negarea negației

mă gândeam dacă o să te mai revăd vreodată...

creștinismul e într-o mare dilemă
spunându-ne că după judecata de apoi
vor învia toți morții
îți dai seama căți suntem
de la adam încoace câtă frunză și iarbă
n-am mai încăpea pe pământ

prin această a treia lege a ei
mai degrabă dialectica are dreptate
zice-se că ne arată încotro mergem
eu fiul sunt că l-am negat pe tata
băiatul meu ești fiindcă mă negi
inconștient în fiecare zi
doar ai auzit de complexul oedipian
cum nimic nu se pierde nimic nu se câștigă
ci totul se transformă
fiule ești tata iar eu bunicul meu
de aia din pur egocentrism
bunici fiind ne iubim cu disperare nepoții

plecăm ca mereu să ne întoarcem
viața nu are strop de moralitate
e luptă surdă pentru existență
ori poate mai corect spus pentru ființare
și la cât erai tu de războinică...

apicultor de-o noapte

ca omul grijuliu aveam o livadă de pruni
pentru vremea când se va termina aghiazma
cine știe... dacă seca boboteaza
să-mi lecuiesc rana imens crater pe suflet
săpat de dor și singurătate ca un bărbat adevărat
cu lacrima maicii domnului cum e obiceiul din bătrâni
ce vremuri după ce-ai plecat
nu mai avea cine să mă tragă de mânecă
ne îmbătam ca porcii și eu și îngerii
când ne luam de după gât și începeam noi să cântăm
greierele-și bătea furnica și se-apucau de minerit
țigani îi spărgeau lăuta și-înnebuniți fugeau la muncă
își despuiau sutana popii și jucau cazania-n altar
fugeau și sfinții jur din calendar să facă toples la stele
ori poate așa mi se părea mie prin pahar

a venit însă o vijelie mare aproape ca aia de te-a luat
și mi-a rupt-o într-o zi mă-apropiam de șaizeci de ani
cum mă știi om harnic și estet din fire
am lăsat să crească din spinul inimii
în amintirea ta un câmp cu trandafiri
din ăia roșii adevărați precum iubirea
ingrații însă când au crescut mai mari
așa să-și laude potența la fel ca pe cristos
m-au sărutat și-îmbrobodit cu ramul lor
beam sângele din mine ca pe-un elixr și râdeam
ca-n noaptea aia când plângând fericită-mi ofereai
goală pe cearșaful ăla alb imaculat ofranda ta virgină
cu dosul palmei mă ștergeam pe gură
ca dacul ăla bărbos al lui burebista ori deceneu
îngrozit că îl așteaptă acasă amazoana
așa obosit de invazia barbară să-nceapă un nou război

după spartacus roma era înnebunită
să aibă împărați pelasgo-iliro-daco-geto-traci
din pură curiozitate mi-am întrebat ursitoarea
de-n altă viață am îmbrăcat purpură imperială
mă știam doar urmaș umil de-al lui dracula
da da ăla de bea vin până i se ascutea... țeapa
(scuze moda recentă nu agreează rima)
la fel am pățit-o și eu simțeam cum izvoram
nu vorbe dulci ci chiar nectar
și ciudat mi se umplea curtea de albine
sau așa i se părea paharului privind prin mine
(na că iar am făcut-o) roiau roiau nebune
îmi ofereau un frac de ceară mă îmbiau cu miere
nimic nu-nțelegeam l-am întrebat și pe sofocle
mi-a zis că antigona ori nu mai țiiu eu minte bine cine
peste stupină (ptiuu a dracu rimă) e regină
se-ndrăgostise nebună na exact de rima mea
toți trântorii din stup îi ucisese
umpluse-un iaz cu lăptișor de matcă
și-mi parfumase calea cu lumânări aprinse
își anulase și certificatul de căsătorie
dezbrăcase dezabieul de polen și disperată
mă implora prin mii și mii de șoapte
cum vreau eu cu mască ori fără mască
să-i fiu apicultor măcar pentru o noapte

împăcare

când obosim de prea multele păcate
pe care încercăm să le-nfrânăm
cu prețul desfrânării noastre
de fapt noi ne eliberăm
lăsăm aici picioarele murdare
să ni le spele cei ce vor să se smerească
și începem așa să ne înălțăm
pe urma durerilor neostoite

spuneai că pleci pe calea împăcării
prea te simțeai înger decăzut
că o să-ncerci să-ajungi chiar la messia
să-l rogi să-i ierte șarpelui nesăbuierea
de-a fi mușcat în noaptea aia
când vârcolacii făceau dragoste cu luna
crezând că-i măr de sân fecioara
și să-l dezbetă de gustul fericirii
vezi cum îi spui cuiele mântuirii
ruginesc încă în inima mea
exact aici pe auricolul stâng
unde ne geme răstignită iubirea
roagă-l mai bine să ne redea unul altuia
în veșnicie tu picătura de rouă
unde odihnesc toți sfinții și stelele cerului
eu lacrimă în ochiul vieții
din care izvorăsc toate dorurile pământului
iar la judecată sărută palma zeului
să ne repete de s-o putea osânda

rimă

eu trebuie să mai fi fost vreodată
unde anume în cine știe care cimitir
m-o fi-nghițit vreo rîmă beată

necuvintele plîngeau de mila mea
că s-a muiat și bolovanul de lut
din care durerea lor m-a renăscut
acum încearcă să vorbească despre mine
la lume să mă povestească
cătându-și înțelesul sărmanele tot rîmă rîmă
le simt prin inimă se-ndreaptă către creier
cât timp o fi trecut de-atunci
de vor acum să mă rostească-n rimă

rețeta mântuirii

acum nu-mi mai e jenă și pot să-ți spun
eram tare nervoasă de ceva vreme
cam din orice îmi sărea țandăra
se spune că de la bunica eva
noi femeile am fi posedate
ne naștem din nostalgia șarpelui
și murim cu dorul de el
puține îi știi numele secret - lucifer
cu cât ne lăsăm mai des păcălite
devenim ființe luciferice
lumea ne zice însă păcătoase
de-ar ști bărbații câte îi trec prin pat
ptiu gura păcătosului... prin cap femeii

cred că totuși ceva ceva ai bănuț tu
azi noapte ai fost așa de-înverșunat
că ai scos toți dracii din mine
aproape m-ai făcut virtuoasă
te mai aștept și diseară la răscruce
vreau să aleg calea mântuirii depline
dacă am noroc să fii iar în formă poate
mă faci stareță la vreo mânăstire
în sfârșit înțeleg de ce mântuitorul
ne îndemna să ne iubim
iar păunescu completa pe tunuri
dar pentru asemenea prestație
îți trebuie mușchi nu glumă
și mai ales un cap mare mare de poet
să hiperbolizeze orice diminutive

formă diformă

unii ne simțim așa de bine aici pe pământ
că nu vrem să ne mai întoarcem
și inventăm tot felul de pretexte
care de care mai caraghioase
de pildă povestea asta stupidă cu moartea
pe care nici măcar apostolii ori sfinții părinți
cât s-au scremut nu au fost în stare să o explice
aiurea metafora doamnei cu coasa
oameni buni nu vă mai luați după unul și altul
nu mai dați fuga la popi să vă scape
vă spun eu cum stau lucrurile
moartea e o aripă de înger
ce nu poate să ajungă singură la cer
de aia în întuneric arată așa ca o coasă
mânuită de o umbră fără chip un fel de hologramă
înfășurată într-o pelerină lungă și neagră
ea ne taie firul ce nevăzut ne leagă de pământ
ca să putem zbura baloane străvezii
umplute cu vise frumos colorate care se desumflă
unul câte unul unul câte unul
și se tot desumflă până uităm cine suntem
abia atunci devenim cealaltă aripă
drumul spre cer pentru cei virtuoși
e împerechere în lumină – îngerire
despre ceilalți care zboară în întuneric
știi mai multe demonologii

tu încă nu ai plecat la cer cum credeam
ești pe aici pe undeva mă pândești îmi dai târcoale
lupoaică încă tânără la stâna speranței
în zadar asmut câinii uitării să te alunge
ai putea să mă sfășii cu dorul de tine dar

miлоasă aștepti să mi se sfârșască ața pe mosor
lumina coasei tale mi-a secționat doar inima
și din ea se prelinge acum magma iubirii
cu care jur dorul scrie pe cer numele tău
să nu se piardă cum m-a-nvățat bătrânul kant
încerc să te torn în tiparele minții
dar e încă atât de fierbinte mă frige așa de tare
că forma pe care pasional o modelam în brațe
și o purificam cu mii și mii de sărutări
îmi iese oricât mă strădui tot timpul deformată

un cărucior vă rog...

ziua mai e cum e te iei cu una cu alta
dar când vine seara e cumplit
mă așez pe spate în patul ăsta uriaș
câmpul atâtor bătălii duse până la extenuare
în care amândoi cădeam întotdeauna înfrânți
în războiul nostru de treizeci și trei de ani
cu mâinile sub cap închid ochii
trec prin tavan și urc urc
mă agăț de orizontul ăla albastru violet
ca de un avion hiperluminic
care mă duce mă duce către tine
fac cu ochiul andromedei
trec pe lângă pleiade
mă înclin ceremonios la ursa mică
și gata aici întotdeauna mă opresc
din senin mă apucă o amețală ciudată
întregul univers devine un vârtej
și această colosală tornadă
mă expulzează cu o inimaginabilă forță de respingere
ca pe ultimul atom de pe orbita ta
e clar nu mai e nimic nimic de făcut
transcendentul nu mă place și gata
mă prăbușesc cu viteza iubirii spre nicăieri
opriți vă implor opriți căderea asta
sunt lac de transpirație
patul e o instalație de testat cutremure
îmi pocnesc neuronii ca gloanțele mitralierei
și coșmarul e abia la început

de aceea îți spun viața asta are farmecul ei
dar uneori e mai grea ca frontul
îmi văd camarazi cum se întorc

atât de generoși donatori în căruciorul ăla
ultramodern ultimul răcnet al modei
doar cu un ochi jumătate de plămân
fără o mână ori cu piciorul lăsat acolo
și îngrozitor... îți dați seama îi invidiez
așa infirm fiecare e mult mai mult ca mine
oricât ar evolua medicina fără tine
eu nu mai sunt decât o jumătate

umbra

cercetătorii institutului de spiritologie
mi-au confirmat în sfârșit părerea
zadarnic căutăm aici suflete pereche
ele nu sunt decât acolo în cer
păi de ce nu au îngerii sex
ori se spune că ar fi hermafrodiți
pentru că în fiecare dintre ei
sunt două suflete cuplate
bărbatul și femeia nu pot trăi despărțiți
după pățania cu șarpele
povestea cu adam și eva e pe undeva falsă
el șarpele e cel care îi ține atât de uniți
că împreună formează aceeași entitate - angel
mai direct spus androgin
acolo șarpele nu e o reptilă târătoare
așa cum deformat ne imaginăm noi
e un tip de energie falusiană hiperluminică
unii nu știu de e îi zic kundalinii
dar noi aici îi spunem iubire
ea îi pigmentează în culoarea purității
și face să le crească aripi să zboare

nivelul contopirii și înălțimea zborului
(ceva ca o apropiere de zeu)
depind organic de intensitatea iubirii
când aceasta coboară sub un anumit prag
șarpele se moaie aripile se frâng
cele două suflete se decuplează și
atrase de forța gravitațională cad pe pământ
primul care ajunge aici prin naștere
un proces complicat se întrupează om
celălalt pentru că și-a pierdut luminozitatea

rămâne lângă el ca umbră sau înger păzitor

de fiecare dată când ne drăgosteam
umbra ta și umbra mea
erau lângă noi și sigur ne priveau geloase
biete de ele poate chiar și pofticioase
mai ales tu ca femeie aveai intuiția asta
căreia îi spunem pudoare
de aia te simțeai stânjenită jenată
și voiai să facem amor doar pe întuneric

ploile astea...

lumea nu băga de seamă dar de ceva vreme
o arșiță cumplită se abătuse peste pământ
apa fântânilor oceanelor transpirația totul se evaporă
figurine de sare umblam năuci pe străzi și pe ulițe
treceam unul pe lângă altul ca niște năluci
înnebuniți de setea de viață
ne lăcomeam cu inconștiență la fiecare picătură
din bruma de fericire păstrată în stocul intangibil
nici nu ne mai vorbeam că făceam economie la salivă
ne cristaliza până și sărutul pe buze
de-atâta foc secase iubirea în inimi
sângele ajunsese un fel de marmeladă expirată
de care fugeau scârbite până și muștele
dragostea se topise și devenise o zgură
prin care umblam desculți
iar sufletele pustiite formau un deșert
cât toată umanitatea

mi-a zis îngerul că salvarea ne-a venit de la tine
cum te plimbai gânditoare prin grădina cerului
un fior poate de la arșița asta de pe pământ
instantaneu s-a reaprins în pieptul zeului
i-ai amintit probabil de preafrumoasa eva
și de dorul ei a început să plângă în hohote

hai noroc...

mai iau o gură din vinul ăsta rubiniu
fără niciun fel de grijă
că doar e sângele lui cristos
mai adă doamne
îmi clătesc papilele gustative și vă spun
nu-i adevărat că îngerii sunt ăia buni
care ne protejază pe noi oamenii
chipurile cei răi și păcătoși
ei ne datorează enorm
fără noi nici nu ar exista
v-ați întrebat de ce au ei culoarea aia albă
și noi oamenii nu
pentru că prin venele lor circulă lumină pură
prin ale noastre sânge
tot lumină dar impură murdară

uite în paharul ăsta e lumina murdară
(de cotnari sau murfatlar)
a nu știu cărui înger
chiar în momentul când îl sorb
decantez în mine toată murdăria
că de aia arăt așa ca o umbră
și emit lumină pură
nu vedeți cât de deștept mă fac

se cheamă că mă sacrific pentru el
mai iau un rând ca să-l albesc și mai bine
hai noroc iisuse frățioare
și fii fericit acolo în veșnicia Ta
și datorită mie

beție

vegetam în neștiutul ființei mele
când ai venit să mă trezești
cu toate culorile și miresmele tale de floare
se apropia vremea polenizării
și aveai nevoie disperată de o adiere
să-ți înfioare staminele
pentru că numele îți începea cu ra
nici nu am mai întrebat cine ești
din roșul tău mi s-au aprins aripi
ce-au răscolit nectarul ardentei dorinți
și ți-am răsărit soare pe albastrul speranței
ai rămas numai cu albul

ca un vampir setos de strălucire
fără să-ți cer voie l-am sorbit nesățios
și te-am făcut ziua fericirii mele absolute
gata să-ți încălzeasc așteptările
și să-ți umplu de rod visele
cumplită amăgire însă
gustând polenul am penetrat taina
și am descoperit că tu erai regina nopții
mă vede lumea cum mă-împleticesc pe drum
și crede că iarăși m-am aghesmuț
da' eu de-atuncea am rămas așa

de sus în jos

când spuneam ceva așa aiurea
bietul tata mă troznea
fără să mai stea pe gânduri
însă întotdeauna după
pentru că habar n-avea
ce tâmpenii o să dau pe gură
tată ceresc tu care știi ce o să spun
și nu mă trăznești
înseamnă că-i din voia ta

fiu bun îți era și messia
atâtea binefaceri și minuni a făcut
și multe-nvățăături cu știința ta ne-a zis
totuși l-ai răstignit pe cruce
de aceea mă frământă o nedumerire
ne-ai poruncit să ne iubim
și să ne înmulțim
deci ne-ai clarificat fără dubiu
ce e iubirea - starea de a face copii
și noi te-am ascultat
am învățat rapid și chiar ne place
am ajuns de uneori exagerăm
că ne mai dedăm și la violuri
și sunt destui care se prostituiază
el ne-a cerut să te iubim însă întâi pe tine
dar a lăsat-o așa ambiguu
oare ce-o fi vrut să ne mai spună
de l-ai oprit atât de brusc și violent

biblia ne povestește că atunci când cu nașterea
pe maria ai iubit-o fără ca ea să știe...
și abia după aia ai anunțat-o prin gavril

asta mă cam pune pe gânduri
iubirea de jos în sus să fie oare interzisă
îndoielile îmi spun că aş putea să am dreptate
uite poziția naturală în care o facem
noi oamenii între noi dându-ți bucuroasă ascultare
e aceea în care viitorul tată e deasupra
ca sfântul duh să poată pogoări în marea taină

ehee... da' cred că la altceva se gândea messia
aoleu se înnorează și-începe să tune

partea a patra
sub cerul înstelat al curții mele

la fel...

celui(ei) ce se va naște

dintre toate drumurile unei vieți
cel mai greu e lungul drum către tine

la fel cum ochiul se împlinește cu lumină
și cu noapte pentru a deveni ceva ce este...
la fel cum vremea se umple cu cuvinte
spre-a-nfiripa din ea poveste...
la fel cum visul se-nveșmântează în uitare
și se căleşte în durere spre-a deveni destin...
la fel cum soarele spre a se naște mâine
răsare alb și moare-n fiecare zi puțin...
la fel cum cerul 'nalt și cu pământul
se întâlnesc în frunză și în toamnă...
la fel cum învierea și cu moartea
se contopesc profan pe-un pat de armă...
la fel cum ura se măsoară cu iubire
doar ca să afle cu uimire că-s la fel...
la fel cum deznădejde și speranță
se-ngemănează-n sufletul rebel...
la fel cum trădătorii și eroii
sunt pentru veșnicie doar nimic...
la fel cum focul și mireasma ploii
se năruie-n sărut pe buze câte-un pic...
la fel cum cercul linia și punctul
converg spre-același infinit unic...

toți cei ce spre a fi devin ființă
pe lungul drum spre sine însuși merg

înălțare

agățat în pomul vieții
mă măr și mă viermuiesc
și cad sămânță pe pământ
în glie să mă pomuiesc

tot ce e viu pământ se face
fiindcă din el rodește viață
viu să fiu hrana pământului
că doar așa pot să înviu

cățarat în pomul cunoașterii
mă ră/suflu sămânță în cer
și cer iubirea pământului
să mă rodească iarăși om

rost...

nasc
prefac lumina în culoare
să-mi mâzgălesc un chip

muncesc
dizolv materia în apa vie
și mă fac pământ

gândesc
topesc lumina în cuvânt
să pot din nou să mă rostesc

iubesc
îngheț timpul cu spațiul tău
și mă reproduce

mor
filtrez pământul de lumină
ca ea să se întoarcă iar la stup

15 decembrie

în ziua asta e ca la agheasmă
înghesuiți-vă dați buzna muritori
poezia zglobie fiică a lui etos
ce veșnic nesătulă de metafore
își devorează pretenții
metresă mândră rafinată
cu englezisme franțuzisme
prin neștiute lupanare
cu voie de la Împăratul
e liberă să îl înșele
scăpați de orice suspiciune
și cerșetor și rege oficial
avem totală dezlegare
cu toții să îi cerem mâna
atenție dar nu s-o siluim

simandicoasa mare doamnă
de toți aezii adulată
sub grația ținutelor de gală
fără prejudecăți în ziua asta
cochetă ori chiar bacantă
își scoate cămașa ei de borangic
și ni se arată goală goală
ca noi seduși de ea îndrăgostiții
să ne-ncredem norocul
torcând din sufletele noastre caier
talentul imaginația fiorul

cel care mai mare meșter
i se va țese în cuvinte
precum paianjenul
misterioasă rochie de mireasă
va fi alesul

identitate

nu încercați să aflați cine sunteți
citind istorii scrise de învingători
nici deslușind cu cheltuieli și trudă
privind prin ochelari de smoală
lăudăroase epitafe bătute-n aur și în piatră
ori ne'ntelesuri ascunse-între coperti de biblii
e mort tot ce e dezgropat din marea moartă
acolo sălășluiește doar păcatul
degeaba dezgoliți blesteme-n piramide
nu în cabale se-ascunde adevărul
de ce vă chinuiți să înviați druzii
tot ocultismul e-o minciună

nu șerpii sunt stăpânii pe planetă
prin vrerea zeului doar noi noi arienii
fii ai luminii din albastrul mării
un cap de lup cu trupu-n ceruri
cei de milenii pe când iisus nici nu era
stăpânii unici cu ură răstigniți pe cruce
să dispărem ne-au inventat potopul
atlantida nu e-înecată în ocean
luminează fără s-o vedeți în voi
zalmoxe ne veghează din sarmisegetuza
arheologi degeaba schilodiți pământul
veți dezgropa numai strămoși de-ai mei
tăcuți căci vorbele rămas-au toate-acasă
pe ie pe colaci și porți cu vrere de la zei

voi poeți care la sînul mamei
ați supt înfometați doar adevărul
cu târnăcopul săpați cât mai adânc
nu-n minele de aur în limba mea

se-ascunde strălucirea din care
se zidiră dicționare și etimologii
acolo numai acolo este filonul
nu mai lăsați nepoate împerecheate
cu necuratul să fie mit și începuturi
în flăcări aruncați cu toții buletinul
identitatea nu se păstrează în hârtii
sant/scrise indiferent sub care nume
cu mic cu mare o avem în sânge

simplă aritmetică

mă-ntrebi copile ce e viața asta
păi tocmai de-aia noi ne naștem
singur fiecare să o des/tăinuim
din cele ce-am aflat eu până-acum
pot să-ți răspund - o simplă aritmetică

probabil acesta e destinul nostru-n lume
prin noi (înnoire) să o facem posibilă
suntem cele patru operațiuni
se adună tata și mama pentru o familie
și matematic e-apoi tot ce ni se-ntâmplă
frații se-împart care-ncotro după pofța inimii
se împreună el cu ea să se înmulțească
apoi începe scăderea - bunicii părinții...

lacrimi de ceară

mereu îmi spuneai că bărbații nu plâng
nu ți-am văzut o lacrimă pe obraz
tată
le adunai scrâșnind în privirea aia
cu care ai adunat toate drumurile
și rănilile rusiei în picioare
să execuți ordinul mareșalului
orfan de noroc și de soartă
luai ulciorul durerii și traista -
un petic din ranița cu care plecaseși
să readuci romania mare acasă -
în care n-aveai decât mămăligă și-o ceapă
îți puneai sapa pe umăr
spuneai că-i moștenire de la strămoși
și porneai să te bați în războiul vieții
pentru încă o zi
și te băteai tată te băteai
până se făcea cămașa pe tine o apă
dar tu trudeai însetat nici n-o gustai
știai că e sărată ca sângele
camarazilor de pe frontul de est
cu ea îmi plăteai caietele și internatul
ai irigat cu tine pământul
tată
că de-atâta trudă am secat și eu
nu am decât lacrimi de ceară

întâmplare de demult

să fi avut vreo trei - patru anișori pe atunci
știi asta pentru că eram înțărcat

soarele o luase razna exact așa cum spune și labiș
din fântâni scotea lumea nămol
ca un sinistru vrăjitor scăpase magia din hături
o pâclă încinsă ca fierbințeala pâinii în cuptor
se pogorâse și tortura spicele în lanul de grâu
biete secerătoare cu poala fustei prinse-n brâu
aidoma celor din celebra pictură
sleite de efort însetate și cu ochii goi
îngenuncheate ca-ntr-o rugă mută lângă snopi
își răcoreau cu ultima transpirație hainele
cea mai tânără dintre ele încă o copilă
frumoasă cum nu mi-a mai fost dat să văd vreodată
abia reuși să se târască la margine sub o tufă de soc
o priveam cum își descheie cămașa albă de in
și cu ultimele puteri își așează pruncul la sân
de ostioală capu-i căzuse-într-o parte adormise
un zâmbet misterios ori poate mistic îi lumina fața
parcă din zidul mănăstirii se decupase fecioara

o priveam hipnotic prin pâcla semistrăvezie
simțeam cum sub arșiță îmi clocoteau măruntaiele
și nu mai venea tata cu căruța să plecăm odată
o cocleală cleioasă aproape îmi încleșta gura
de sete ochii mi s-au împăienjenit și-am început să sug
ca un vampir secătuiam pieptul sărmanei copile
și pruncul plângea... înfometat pruncul plângea
plângea de-mi țiuiau urechile ca sirena locomotivei
nu îmi păsa că urletul lui se auzea până la cer
sorbeam hain laptele fratelui meu ce nu s-a mai născut

8 martie

lacrimi...
atâta pot să-ți dăruiesc
de ziua ta
mamă

sunt doar o fântână
cu izvoarele-n cer
acolo unde mă dori tu

declarație de avere

au venit ieri cu foncierea*
n-are liniște anaf-ul
vor să le declar averea
ca să știe cocoțații
în fotolii de la stat
ce mai este de furat

mamă când te-ai cununat
tăică-tu' biet om sărac
ți-a dat zestre loc de casă
despre tata toți vecinii
ziceau că s-a măritat
a-‘nvățat de la țigani
cum să facă cărămidă
chiar a construit și-o casă
să-i treci pragul ca mireasă
îl știau că e orfan
gârla- i surpase ograda
pe când se bătea cu rușii
din crimeia-n caucaz
avea doar crucea de fier
fiincă-a cucerit odesa
cum poți fi cuceritor
când ți-aduci moșia-acasă
tac-su mare de la plevna
avea crucea sfântu gheorghe
pe care zăcea în cuie
răstignit la mărășești
alt iisus fecioru-i unic
m-ai făcut pe mine mamă
ca să astupi gura lumii
zestrea să-aibă un stăpân

și nu mi-ai făcut și-un frate
ca să nu fim doi săraci
urându-ne pe-un nimic
spuneai lumii cu mândrie
mai bine unu și bun
nu știu mamă dacă-s bun
însă știu ce-nseamnă unu
pribegind prin jungla lumii
mă-ndemnă să fac copii
dacă vreau să am și eu neamuri
zeul sa-ndurat de mine
și ți-a dat mamă nepoți
să nu-ți zică tata mare
când îi aprinzi lumânare
că i se va stinge neamul
mamă m-ai crescut din tine
dar port numele lui tata
două fete mi-e răsplata
doamne cântecul acesta
nu știu cine-i interpretul
despre fetele lui tata...
mi-a dat zeul și-un fecior
mamă mâine de-am să mor
am cui lăsa moștenirea
noră-mea e iar gravidă
tată încă-un strănepot
'geaba-întreb filosofia
epitaful o să-mi fie
"fericitul disperat"
cum să le-mpart sărăcia
când sunt atât de bogat

*impozit pe fondul funciar

de ziua Lui

se spun multe despre El
că ar fi fost....
scriitor unic poet național
luceafăr geniu pustiu ultimul romantic
lăudăroșenii ieftine de doi bani
eminescu nu a fost... El este
despre nemuritori nu se poate vorbi la trecut
cândva demult i se spunea orfeu
cel care cu lira lui a îmblânzit infernul
și apoi El nu e doar poet ci Împărat
peste cea mai mare împărăție
mai mare ca a lui macedon
a lui burebista și caesar luate la un loc
împărat peste împărăția limbii române
greaca slavona latina sunt ținuturi ale ei
regii engliterei spaniei germaniei franciei
îi sunt și astăzi vasali
nu e doar scriitor... e cel mai mare scrib
rama ramayana i se spunea cândva
consemnările sale și azi sunt sacra scriere
sanscrita în care ne vorbeau zeii
când ne povesteau vedele upanișadele
mahabharata ghilgameș ori...
da da miorița și meșterul manole

și-apoi mai ales acum în ultima vreme
nu îi place deloc să i se spună rom antic
preferă să i se zică român
sau dac ori get sau...
după zicerile lui carlo troya poate got

încă o mioriță

acără-i spuma laptelui
astăzi fețișoara lui
e rodul pământului
ochii-i mura câmpului
negura mormântului
păru-i pana corbului
e lăută dorului

doar zalmoxe poate ști
cin-ne paște zi de zi
pe cei mai buni dintre fii
ai transhumantei copii
oare mai suntem noi vii
de lăsăm mereu pe alții
destinul acestei nații

burebista decebal
viteazul pe mândru-i cal
brâncoveanu din canal
tudor cel fără de egal
eminescu în spital
antonescu mareșal
jertfe în tragicul bal

*

jur pe viața-mi de sărman
totul se-ntâmplă mai an
când baciul răsăritean
și cu baciul apusean
ajutați de un curtean
se-nțeleseră-n divan
să prade al său tăpșan

nu fu cum spune povestea
piciorul de plai dormea
gura de rai îl mințea
paltinu-n jur uneltea
luna în nor se pitea
căzu de pe cer o stea
dar la nunta sa ninge

*

adâncă fu patima
în zadar sună alarma
pe câini îi cuprinse teama
haita-ți amușină urma
colți îți sfâșiară huma
mișeii-ți făcură seama
și așa ne-ncepu drama

foaie verde spic de pâine
te-au ucis lifte străine
n-ai plecat la cer ciobane
mitul tău abundă-n taine
se hrănesc viermii din tine
și-alte lighioni haine
vin mârșav să ți se-nchine

ne-ai lăsat cu ochii-n soare
nu-ți mai pasă de mioare
cail-ți pier în abatoare
strunga-i scoasă la vânzare
de la tine până-n zare
‘geaba crește iarba mare
o pasc lupii-n desfătare

nu li-i teamă de prigoană

stâna au făcut-o cramă
fluierul e fără de vrană
din mioara năzdrăvană
mănâncă lotrii pastramă
bici este plăvița-i lână
cu care spre-apus ne mână

vremea vine vremea curge
altul oaia-acum îți mulge
șarpele la uger suge
dar blestemul l-o ajunge
ochii mamei varsă sânge
mielul nenăscut te plânge
de prin văi turma s-o strânge

de ziua ta...

marc andrei

nu știu și nici nu cred că medicina
e darul vreun vraci misterios
pentru celebra familie de medici...

știu însă că elev în școala militară
am sărit gardul la o domnișoară
și-așa de-ardentă fu idila
că-abia de m-a salvat penicilina

condamnat acum la solitudine
poate să am la cine mă gândi
în nopțile atât de lungi
să am cu ce mă înveli
în iernile din ce în ce mai reci
să am pe umerii cui pune
povara ăstui nume
poruncă din strămoși
și-atunci când eu nu voi mai fi
fiorul iubirii unei alte fete
să aibă cine mi-l împărtăși
în fine să o scurtez
tămadă singurătății mele zeul
a inventat de astă dată adricina

oastea cea mare

aşa-i istoria ne-o scriu învingătorii... dar mai an
învins decebal a plecat la zalmoxe să-i ceară iertare
iar oastea lui înfrântă spre cetatea eternă
s-a pornit cu mic cu mare şi a barbarizat cu daci
columna dar şi falnicele legiuni romane
de atunci mai nimic important nu s-a mai întâmplat
până la eminescu când soldaţii aproape uitaţi
s-au întors acasă cuvinte în oastea cea mare

la fel învins şi escu a plecat la cer să ceară iertare
că n-a putut să rezidească cu sant/scriful său ţara
în loc să-l plângă femeile dace au plecat în pribegie
să paveze urmele strămoşilor cu limba lor maternă
bordelul europeii să-l umple cu daci pentru alte legiuni
de la sarmisegetuza zâmbeşte prevestitor căpitanul
da da s-a împrăştiat oastea cea mare în lume
dar s-o întoarce curând acasă imperiu limba română

ai noștri...

lui eminescu

ciopor la hanul cu noroc
unde se dă cu-n cent paharul
din țară a sosit cobzarul
și-hangița-i păcătoasă foc

de-ți vine poftă de-o guriță
e om de treabă cârciumarul
îi faci cu ochiu iasă banul
și ești servit prompt de-o aniță

la fel ca-n vremea haiduciei
select sălaș de rrom mânie
chiar din butoi licoarea viei
se bea vârtos pe datorie

ilustră haită de nomazi
scurmând la poarta omeniei
gunoaiele democrației
se vor pairi printre cei granzi

ei proletari adevărați
beizadea de-aurolaci
cu nemții vor să fie frați
privește-n jur mai bine taci

în centru chiar la masa mare
același rică cel mai fante
înconjurat doar de romane
fecioare pure și infante

se-înșela paraschivescu
el nu la cer a fost plecat

atunci sub numele de escu
rică din țară-a emigrat

îl știe azi tot occidentul
specialist în bancomate
alba și neagra sunt fumate
de pomină-i la el talentul

prin fum cu gust de țigănie
pirande-ncearcă cu ghiocul
să-l scoale de pe năsălie
să îi ghicească nenorocul

gagiu și-aici pe picior mare
pufăie șmecher din trabuc
parcă-i un pașă cu ciubuc
miroase-a șatră a duhoare

li se-mplinește acum visul
cu of of of și le le le
celebre ritmuri de manele
ce nu a auzit parisul

plină de lanțuri și inele
își frânge formele amarnic
drăcoaică ce te dă-n belele
dansează chiva din buric

sub rotocoalele de fum
se scoală rică cilibiu
nu a muclito-i încă viu
doar fața-i neagră de la scrum

“hai bă petreceți ca la noi
să ne-amintim gustul piftiei

azi imigranți mai ieri cioroi
sărmani bastarzi ai româniei

să nu mă credeți vreun mut
fiindcă fumez naționale
vă-mbrac în copârșeu de zale
cu banii luați de la barbut

departe suntem de ai noștri
și acră-i pâinea la străini
de dăm cu jula prin vecini
e doar să nu muncim ca proștii

zilnic îmi joc viața la barbut
cine se pune-i stric afișul
mai adă fă chivo de băut
el dă cu zarul eu cu șişul

mă... nu mai am decât un vis
eu rică fante de obor
fac și pe dracu' chiar omor
să ajung și fante de paris”

începe gore să le zică
în vin 'și-îneacă toți amarul
cu ură dau pe gât paharul
și mai comandă încă-o sticlă

abia-întărcați de la colastră
seară de seară vin să plângă
se iau de gât cu mâna stângă
orfani cu inima albastră

iar de ceva li se năzare
uită de tot de zeu de casă

își scot cuțitele pe masă
să-i vezi cum mușcă din pahare

și-atuncea să îi potolească
îi pupă chiva pe buric
se varsă vinul peste iască
oftează-adânc nu zic nimic

dar cum se face dimineață
mai însetați zglobie gașcă
o iau pe străzi să mai cerșească
umili o porție de viață

internaționalist

nu înțeleg nimic de parcă-s turc
mă trag din sfântu' sava gotul
un sfert de țară mi-e rusească
restul plutind în marea slavă
sfios se europroatituiază
pân'-o învăța globalizarea
locuiesc în ținutul secuiesc
mă-nchin la un rege iudeu
votéz un președinte neamț
îmi păzește leul un evreu
feciorul apără un sat afgan
îmi place mușchiul țigănesc
nu mi-am văzut nepotu-american
în fiecare seară mă rromtelevizez
pui de dac am buletinul de român
istoria mi-e scrisă grecolatinește
și pentru că nu pot fi apatrid
când mă îmbăt înjur pe ungurește

scrisoare

de la locul execuției primului președinte al Romaniei

camarazi ai generației trădării
rămași cu ochii înghețați pe frontiere
când patria adusă-n culmea disperării
era-n interior decapitată de putere

ni se spusese că era complot agresiune
se decretase în armată stare de război
în timișoara ni se pregătea rebeliune
mai marii lumii își negociau țara fără noi

că tare blestemat mai fu și neamul ăsta
să fie slugă pe-un pământ lăsat de zei
la ialta și la malta să-i decidă alții soarta
mereu trădat vândut de bande de mișei

s-a profitat de noi atuncea în decembrie
poporul era flămând și obosit și disperat
de plata datoriei frig și-atâtea cincinale
cu televizorul o revoluție ne-au inventat

ce ticălos ne-au găurit în mijloc Tricolorul
exact acolo unde azi se vrea autonomie
și-n timp ce ne-mpușcam conducătorul
străinii ne pregăteau cumplită sodomie

cu frontierele deschise și inamici în țară
în plin război noi pactizam cu ocupantul
tot pretextând ca nimeni să nu moară
am greșit grav de moarte ne era păcatul

trecut-a vremea peste douăzeci de ani
ni-e încă jefuită țara ca la drumul mare

dar noi tot nu vedem pe nicăieri dușmani
însă ne doare tare pensia în buzunare

se recunoaște azi că fost-au mii de ruși
și au lucrat din plin și “agenturili străine”
însă umili și lași de funie ne lăsăm duși
ca să murim aiurea pentru nu știm cine

camarazi viteji ai generației trădării
ce la parăzi mai defilați cu-atâta fală
urmașii-or scrie adevărul în istorii
și-atunci rușinea cine ne-o mai spală

toleranță?

orice asemănare cu realitatea nu e întâmplătoare

într-un imperiu aproape ateu un pastor arde coranul
iar într-o amărâtă țară musulmană la mii de kilometrii
discipolii lui mohamed cel umilit se revoltă
fanatismul mai naște o cumplită și tragică confuzie
un eminent român aflat acolo în misiune onu de pace
este decapitat chiar de către acei pe care-i apăra

într-o europeană țară săracă dar foarte democrată
unde minoritara udemere e mereu la guvernare
un etnic pe nume barna la început de mileniu trei
profanează în piața publică memoria eroului de la vidra
urmașii sacrilegiatului majoritarii umiliți la ei acasă
privesc înmărmuriți la televizor revoltătoarea scenă
și unanim dau dovadă... din nou de toleranță exemplară

se plimbă încă liber și fudul nevoie mare șovinul
prin sticla cu palinka vede roșu alb și verde
dar pe casa prefectului retribuit să aplice legea țării
atârnă o bucată de carton pe care este scris citeț
cu litere foarte mari vopsite în roșu “porc de vânzare””
primul ministru tace și plătește în continuare...

decembrie '89 (rezumat)

niște fluturi superbi
în minunata noapte-a rațiunii
faceau încântătoare volte
pe sub candelabrul ruginit al istoriei
mult prea sătul de războaiele pământului
ascultând ce în delir scanda mulțimea
am început să cred că sunt porumbeii păcii
și în timp ce eu soldatul destoinic
de veghe cu arma-n post la datorie
cu glonț pe țeavă le admiram coloritul și zborul
m-am trezit înconjurat de omizi
tot verdele din jurul meu fusese ucis
când am văzut că încep să devoreze și albastrul
disperați și eu și-ai mei am apelat la DECIS
mult prea târziu... era “democrație”

barbar...

sălbatic și singur sub vântul turbat
cu fruntea zdrelită-n furtună
și clopote vechi în inimă-mi bat
și urlet și geamăt în mine se-adună

am flacăra-n carne și pară-n priviri
nimic nu mă arde nimic nu mă stinge
nebun rătăcesc printre uri și iubiri
și râd când aripa morții mă-atinge

am suflet de fiară feroce și liber
mi-s buzele arse de-al vieții sărut
n-am timp îndurare la cer să mai cer
și tunet mi-e ruga iar cântecul mut

ultimul patriot...

din țara de la capătul curcubeului
cea îmbrâncită mereu de pe hărți
scoasă din cărțile de istorie
cu limba-i mereu furată de venetici
și ucisă în joaca nebună a copiilor

în ochii mei sfîrșesc toate culorile
acelei lumi de unde izvora mitul
murdar este albul în care apune lumina
și bezna nopții e însuși orizontul
în care estetic se strâmbă viitorul

în țara asta fabuloasă cândva și a mea
unde începea și sfârșea curcubeul
culorile par la fel lipsește însă violetul
cu slaba-mi vedere doar eu le mai disting
ceilalți se bălăcesc cu toți în infraroșu

optimism

în cer e raiul își zic toți credincioșii
eu îi ascult și-ateu tăcut în gând
le spun ba e aicea pe pământ
se află chiar sub cerul curții mele
o iurtă o cupolă ori poate-un un cort
(de ce-o mai fi nevoie de palate)
sub care hotărâsc doar eu pe cine bag
cu mare grijă pe tine să te las afară
în sus mă-învectez cu apogeul
jur împrejur se află orizontul
am titlu de proprietate cu parafa Lui
dau iama-n lanul de cuvinte de mi-e foame
de ce să-mi pun cu lumea mintea
aicea răutatea și minciuna n-au cum să intre
vă miră c-am inclus și-un colț de cimitir
fricoșilor ne e și el un uter
aveam nevoie de ceva eternitate
pe verticală pot să zbor cât vreau
dar încă n-am citit destule-biblioteci
de-s gol vă jur că nu mă vede nimeni
pot mintea liniștit să-mi masturbez
cu toții sunt orbiți de bani și-averi
pe golgota vieții doar eu îmi sunt cărarea
o am ascunsă-aici în podul palmei

singurătatea când îmi dă târcoale
ca pe un rucsac iau orizontu-n pleoape
pornesc hai-hui și-l pun ori und' doresc
mă bag sub el și pasc cirezi de stele
concețâteni aceasta este libertatea
vifornițe tsunami războaie molimi crize
nu-mi pasă întâmplă-se pe unde vor

adăpostit sub cerul curții mele
toți spinii inimii i-am semănat gazon
pe care calc desculț prin lacrimile lumii
din zori mă-îmbăt cu vise și filosofii
plantez speranțe-n fiecare floare și...
să nu cumva să vii n-am vreme spre a muri

Cuprins:

Cuvânt de pocăință...	5
partea întâia – <i>genomie</i>	7
viața mea	9
tâlcul nașterii	10
genomie (1) - <i>îngerire</i>	11
genomie (2) – <i>natalul</i>	12
estetica morții	13
evAdam	15
o. p...	16
cercul	17
călătorie	18
căutare	19
ar(t)s poetica	21
emancipare	22
urcuș	23
spermatozoid	24
to be	25
destin	26
egoism	27
spre steaua mea	28
nous	29
genomie (3) – <i>nemurire</i>	30
morfologia iubirii	31
aprinde...	32
infertilitate	33
acasă	34
credință	35
vis/colind...	36
ață	37
Doamne...	38
partea adoua – <i>în căutarea Ideii</i>	41
era imposibil...	43

salvare	44
podul	45
atâta v-am iubit...	47
beau	50
vremea livezilor	51
nimic...	52
fantomă	53
dor	55
am să te-aștept...	56
emoție-n amurg	58
marea mea	59
te vreau	60
iubito	61
gestație	62
septembrie	63
melc	65
repetabilă poveste	66
lada	67
te caut...	69
semieșec	70
zilnic	71
soldat	72
eternitatea-acelei clipe...	73
liniștea mea...	74
partea a treia – vis/colind printre păcate...	75
femeie...	77
scara	78
licoare	80
tare mult	81
gelozie	82
la ce bun...	83
jur...	84
ultima șansă	85
la un pahar	86
evoluție	87

trece vremea...	88
adâncurile-ți...	89
s-o punem de-o orgie	90
renaștere	91
toamnă	92
a doua moarte	94
sacrilegiu	95
cannibalism	96
suntem ce vorbim	97
arta ca viață	98
homo mensura	99
timpul	100
împlinire	102
sâmbăta morților	103
autocritică	105
barca	106
șantaj	107
accident	108
alt șarpe	109
cannibalism...	110
bobotează	111
premoniție	112
corectură	113
“Toate-s vechi...”	114
gropar	116
iarnă	117
an nou	118
viermuială	119
vis cabalin	120
logos fără logică	121
de ce tac...	122
vit(d)anjor	123
de ce scriu...	124
du-te...	125
amurg târziu	126

iubire	127
adulter	128
eros	130
cura de fructe	131
căutare	133
părinții	134
somnambul	135
negarea negației	136
apicultor de-o noapte	137
împăcare	139
rimă	140
rețeta mântuirii	141
formă diformă	142
un cărucior vă rog...	144
umbra	146
ploile astea	148
hai noroc	149
beție	150
de jos în sus	151
partea a patra – sub cerul înstelat al curții mele	153
la fel...	155
înălțare	156
rost	157
15 decembrie	158
identitate	159
simplă aritmetică	160
lacrimi de ceară	161
întâmplare de demult	162
8 martie	163
declarație de avere	164
de ziua Lui	166
încă o mioriță	167
de ziua ta...	170
oastea cea mare	171
ai noștri...	172

internaționalist	176
scrisoare	177
toleranță?	179
decembrie '89 (rezumat)	180
barbar	181
ultimul patriot...	182
optimism	183

De același autor

a) – lucrări științifice

1. *Pregătirea psihică pentru luptă (autor coordonator) - Editura Militară, 1997*
2. *Decizia militară – raționalitate și legitimitate, Editura Militară, 1998*
3. *Analiza fenomenului politico-militar – teorie și metodă, Editura Militară, 1998*
4. *Ontogeneza politică a conflictelor contemporane, “Colecția Biblioteca Statului Major General”, Tipografia Militară, 1999*
5. *Securitatea României - paradigme actuale, “Colecția Biblioteca Statului Major General”, Tipografia Militară, 1999*
6. *România - stat de necesitate europeană, “Colecția Biblioteca Statului Major General”, Tipografia Militară, 1999*
7. *Războiul vol.1 Între Scylla și Charybda, “Colecția Biblioteca Statului Major General”, Tipografia Militară, 2000*
8. *Războiul vol.2 Împotriva României Mari, “Colecția Biblioteca Statului Major General”, Tipografia Militară, 2000*
9. *Războiul vol.3 În mijlocul apocalipsei, “Colecția Biblioteca Statului Major General”, Tipografia Militară, 2001*
10. *Geopolitica și geostrategia marilor puteri, “Colecția Biblioteca Statului Major General”, Tipografia Militară, 2001*
11. *Războiul celui de-Al Treilea Val, “Colecția Biblioteca Statului Major General”, Tipografia Militară, 2002*

b) beletristică

12. *Te plâng cu petale de gând - versuri, Editura Singur, Târgoviște, 2010*
13. *Frăția grădinii - roman, vol.1 Nunta șacalilor, Editura Amurg sentimental, București, 2014*
14. *Frăția grădinii - roman, vol.2 Peregrinul, Editura Amurg sentimental, București, 2014*
15. *Când unicatele dispar - versuri, Editura Amurg sentimental, București, 2014*

16. *Îndemn la regăsirea de noi – eseuri*, Editura Amurg sentimental, 2014
17. *Emoții în amurg – versuri*, Editura Singur, Târgoviște, 2015
18. *lunatic pe terra – proză scurtă*, Editura Singur, Târgoviște, 2015
19. *regăsire – versuri*, Editura Amurg sentimental, București, 2015
20. *Fericul neferic*, vol. 1 – *eseu, aforisme, proză*, Editura Singur, Târgoviște, 2016

nepământean

în pământ

împământenit

printre pămâteni

pământesc

despământenindu-mă...